LAURA E. RICHARDS

MELODY

POVESTEA UNUI COPIL

MELODY

POVESTEA UNUI COPIL

Laura E. Richards

rescrisă de Mark Hamby

Colecția Cărților Rare

Editura Little Lamb

MELODY

Copyright © Constantine C. Coca, 2001
Toate drepturile rezervate
Primul tipar în limba română – Martie 2008
Publicată de editura Little Lamb, Suceava

Autor:	Laura E. Richards
Traducerea:	Iulia Bodnari
Editarea:	Eutimio Turturean
Coperta:	Laura Fărcaş

Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, sau transmisă electronic, mecanic, prin fotocopiere, înregistrare audio sau în orice alt fel fără permisiunea în scris a proprietarului de copyright.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RICHARDS, LAURA E.
Melody - povestea unui copil / Laura E. Richards ; trad.: Iulia Bodnari ; ed.: Eutimio Turturean. - Suceava : Little Lamb, 2008
Index.
ISBN 978-973-7762-53-5

I. Bodnari, Iulia (trad.)
II. Turturean, Eutimio (ed.)

821.111-97-32=135.1

Melody

Povestea Unui Copil

face parte din

Colecția Cărților Rare

a editurii

Little Lamb

Salvată într-un mod miraculos de sub umbra morții, Melody, o fetiță oarbă de doisprezece ani, schimbă viața unei întregi comunități dar şi pe cea a răpitorilor ei lacomi! Această povestire plină de dramatism este cu adevărat înălțătoare!

Pentru mai multe informații despre aceste cărți clasice, luați legătura cu noi la numărul

0744544579,

prin e-mail la

littlelambromania@yahoo.com

sau scrieți-ne pe adresa

Editura Little Lamb
C.P. 42, O.P. 6
720340 – Suceava
jud. Suceava
ROMÂNIA

În memoria
iubitei mele surori
JULIA ROMANA ANAGNOS

CAPITOLUL I

Copilul

– Ei bine! spuse domnişoara Vesta. Copilul are un dar minunat, asta e sigur. Ascult-o numai, Rejoice! Nu ai auzit niciodată canarul nostru cântând aşa!

În timp ce vorbea, domnişoara Vesta trase jaluzelele, şi un potop de lumină inundă camera în care zăcea domnişoara Rejoice. Fereastra era deschisă, şi vocea lui Melody intra ca un torent de sunete, împrospătând camera cu dulceaţa vieţii şi bucuriei.

– Este ca păsările despre care se povestesc atâtea! spuse domnişoara Rejoice, împreunându-şi mîinile străvezii, şi aşezându-se pe pernă cu un aer de totală mulţumire – privighetori, şi ciocârlii, şi toate păsările despre care se vorbeşte în cărţile de poezii. Ce face, Vesta?

Din patul ei, domnişoara Rejoice să vadă o parte din curte. Putea să vadă liliacul alb, acum o mare de fulgi de zăpadă unduind în adierea de iunie, putea să vadă drumul, şi ştia dacă vecinii veneau în sat sau la adunare, dar colţul din care se înălţa cântecul minunat era ascuns vederii ei.

Domnişoara Vesta se uită cu atenţie printre perdelele de muselină.

– Stă pe scări, spuse ea, şi hrăneşte găinile. E o minune să vezi cum o recunosc toate animalele! Bătrâna găină moţată, care nu a suportat niciodată pe nimeni, stă în

poala ei aproape. Ea spune că le înțelege graiul, și cred că așa și este. E sigur că nici una din ele nu cotcodăcește, și nu scot nici un sunet cât timp cântă ea. Este un fel de minune pentru mintea mea.

– Așa este, consimți domnișoara Rejoice cu blândețe. Uite, soră! Ai spus că nu ai auzit-o niciodată cântând „Harpa Tarei". Ascult-o acum!

Amândouă surorile ascultau pline de încântare. Domnișoara Vesta stătea la fereastră, cu coatele sprijinite de pervaz. Era înaltă și subțire ca un băț, deși avea cincizeci de ani. Părul alb ca zăpada era pieptănat strâns pe frunte; ochii albaștri erau pătrunzători și tăioși ca o sabie. Purta o rochie neagră cu guleraș alb; mâinile ei purtau semnele anilor de trudă și slujire. Nimeni nu ar fi crezut că ea și domnișoara Rejoice erau surori, dacă nu ar fi văzut privirile lor iubitoare din momentele în care erau singure împreună. Chipul care zăcea pe pernă era palid și străveziu ca un trandafir alb ofilit. Ochii negri aveau o privire rugătoare și melancolică, și erau incredibil de blânzi. Domnișoara Rejoice avea și ea părul alb, dar părul ei avea o plăcută nuanță aurie, foarte diferită de albul aspru al domnișoarei Vesta. El se bucla în șuvițe ondulate în jurul feții ei frumoase. Pe scurt, domnișoara Vesta era o frumusețe plină de demnitate, iar domnișoara Rejoice era considerată drept foarte drăguță. Sora mai mică zăcea tot timpul în pat. Trecuseră treizeci de ani de la accidentul care o schimbase dintr-o fată tânără și fermecătoare într-o sărmană invalidă. O distracție nevinovată – băieți și fete călărind împreună, gândindu-se doar la plăcerea momentului, o săritură bruscă a calului speriat de un obstacol, o căzătură peste o stâncă ascuțită – aceasta era povestea domnișoarei Rejoice. Oamenii din sat uitaseră că exista o poveste; chiar și contemporanii ei aproape că nu își mai aminteau de vremurile în care Rejoice fusese altfel decât era acum. Dar domnișoara Vesta nu a uitat niciodată. Ea și-a părăsit slujba dintr-un oraș învecinat, a rupt logodna cu omul pe care îl iubea, și a venit

acasă, la sora ei; din ziua aceea, nu s-au mai despărțit niciodată. Odinioară, după ce șocul primei dureri trecuse, și suferinda realizase că era încă o ființă vie și nu un suflet condamnat, suferind pentru păcatele altcuiva – se gândise la ale ei, și nu găsise nimic care să merite o asemenea suferință, dacă Dumnezeu era așa cum credea ea – în primele zile, domnișoara Rejoice s-a aventurat s-o întrebe pe sora ei despre logodnă. Îi era teamă – spera că ruptura nu avusese loc din vina ei.

– S-a întâmplat din cauza mea! spusese domnișoara Vesta răspicat, și nu s-a mai adăugat nimic. Surorile au trăit împreună, fără să se gândească la altcineva, până când Melody a apărut în lumea lor.

Dar iat-o pe Melody, care vine pe cărare cu un coșuleț de flori sălbatice. Aproape că a ajuns la ușă; uite-o că intră. Este o fetiță de doisprezece ani, cu o față ca o floare. O frunte înaltă și albă, un păr auriu căzând în bucle și inele delicate ca lujerii de viță; o guriță dulce și liniștită, ochi mari albaștri, limpezi și neclintiți sub genele lungi, dar cu ceva care îi face pe străini să se întoarcă să o mai privească o dată. Pot să se uite de câteva ori înainte de a descoperi motivul privirii ei fixe. Frumoasa gură zâmbește, fața se luminează de bucurie sau se înduioșează de simpatie și milă, dar ochii cei albaștri nu se luminează niciodată, fiindcă Melody este oarbă.

Intră în cameră cu pași ușori și hotărâți, fără nici o urmă de nesiguranță sau ezitare.

– Uite, mătușă Joy, spune ea veselă, acesta este primul trandafir. Spuneai ieri că e timpul trandafirilor de scorțișoară; uite unul pentru dumneata. Se aplecă ca să sărute fața cea drăguță și palidă, și puse bobocul de floare lângă ea.

– Mulțumesc, dragă, spuse domnișoara Rejoice; ar fi trebuit să știu că vei găsi primul boboc, oriunde ar fi fost. Unde ai găsit un trandafir atât de parfumat, copilă? În tufa cea bătrână din spatele hambarului?

– Nu în grădina noastră, răspunse copila, râzând. Mireasma a ajuns la mine acum câteva minute, şi am mers la vânătoare. Era în curtea doamnei Penny, chiar lângă grad, aproape de pământ, aşa că nu l-ai fi putut vedea.

– Eu una nu l-aş fi văzut niciodată! exclamă domnişoara Vesta. Şi te-a lăsat să-l iei fără nici o strâmbătură?

– Bineînţeles, spuse copila. I-am spus că e pentru mătuşa Joy.

– Hm, spuse domnişoara Vesta. Martha Penny nu este cunoscută pentru sufletul ei darnic, de regulă, fie că este vorba de Joy, sau de altcineva. Ţi l-a dat de cum l-ai cerut?

– Ei, Vesta! o mustră blând domnişoara Rejoice.

– Ei bine, vreau să ştiu, insistă sora mai mare.

Melody râse încetişor.

– Nu chiar de cum l-am cerut, spuse ea. Voia să ştie dacă eu cred că ea nu are nas. „Nu că dumneavoastră nu v-aţi bucura de trandafir", i-am spus eu, „dar m-am gândit că nu vă pasă atât de mult de el, cum i-ar păsa mătuşii Joy". Şi când m-a întrebat de ce, i-am spus că nu se poartă de parcă i-ar păsa. A fost o lipsă de politeţe, mătuşă Vesta?

– Hm, spuse domnişoara Vesta, zâmbind subţire. Nu ştiu dacă a fost chiar politicos, dar Martha Penny nu ştie diferenţa.

Copila arăta nedumerită, şi la fel şi domnişoara Rejoice.

– Îmi pare rău, spuse Melody. Dar apoi, doamna Penny a spus ceva caraghios. „Ei bine", a spus ea, „du-te şi ia-l. Bănuiesc că eşti una din cei care trebuie să aibă ceea ce-şi doresc în lumea aceasta. Ia-ţi trandafirul, şi du-te sănătoasă. Cred că eu ar trebui să fiu pe moarte ca să-mi aducă cineva trandafiri!" Aşa că i-am spus că îi voi aduce un buchet întreg de trandafiri albi, de îndată ce înfloresc, şi i-am spus că încerc să-i duc întotdeauna primul trandafir de scorţişoară mătuşii Joy. „E mătuşa ta cum e şi a mea", a spus ea. Dar a vorbit frumos, şi nu mai părea supărată; aşa că am luat trandafirul, şi am venit.

Domnişoara Vesta era furioasă. O cută severă îi apăruse pe frunte, şi era gata să vorbească răstit; dar domnişoara Rejoice ridică mâna cu blândeţe, şi o îndemnă să tacă.

– Martha Penny este mai arţăgoasă, Melody, spuse domnişoara Rejoice, dar sunt sigură că nu a avut nici un gând rău. Trandafirul este foarte parfumat, adăugă ea; nu mai există

nici un trandafir atât de parfumat, după părerea mea. Şi ce mai făceau găinile în dimineaţa aceasta, dragă?

Copila bătu din palme, şi râse tare.

– O, ne-am distrat atât de bine! strigă ea. Moţata era foarte nervoasă la început, şi nu voia să o lase pe pestriţa cea tânără să mănânce din vasul ei. Aşa că le-am luat pe amândouă în braţe, şi le-am cântat şi am vorbit cu ele până s-au liniştit amândouă. Asta l-a făcut gelos pe cocoşul

Plymouth, aşa că a venit şi le-a alungat pe amândouă, ca să fie şi el puţin mângâiat. E atât de scump.

– Răsfeţi prea tare găinile, Melody, spuse domnişoara Vesta, cu un zâmbet iubitor. Crezi că mănâncă mai bine dacă le vorbeşti şi le cânţi ca unor persoane?

– Sărăcuţele! spuse copila; ar trebui să fie fericite cât timp trăiesc, nu-i aşa, mătuşică? Este timpul să fac prăjitura acum, mătuşă Vesta, sau să-mi iau lucrul de mână şi să-i cânt puţin mătuşii Joy?

În momentul acesta, un fluierat ascuţit se auzi afară.

– Doctorul! strigă Melody, şi faţa ei fără vedere se lumină de bucurie. Trebuie să plec, spuse ea repezindu-se spre uşă.

– Acum o să ne-o ia, spuse domnişoara Vesta, şi nu o să o mai vedem până la cină. Ai crede că e copilul lui, nu al nostru. Dar aşa este pe lumea aceasta.

– Ce te-a supărat în dimineaţa aceasta, soră? întrebă blând domnişoara Rejoice. Pari foarte scoasă din fire.

– O, taina a ieşit la iveală, replică sora mai mare. Nu te frământa tu cu supărările mele. Nu pot să o suport pe Martha Penny, asta e tot – să vorbească aşa cu sărmana copilă! Aş vrea să fie aici; i-aş arăta eu repede dacă are nas sau nu. Dumnezeu ştie că e destul de lung! Şi nu e prima dată că mă scoate din minţi.

– Vai, Vesta, cum poţi să spui aşa ceva! spuse domnişoara Rejoice; apoi izbucniră amândouă în râs, şi domnişoara Vesta ieşi afară să-l ocărască pe doctor.

CAPITOLUL II

Doctorul

DOCTORUL şedea în trăsurică, aplecat în faţă, şi vorbea cu copila. Era un om vesel şi roşu la faţă, cu ochii strălucitori şi pieptul lat, cu o voce ca o trâmbiţă; în general, părea să fie Vântul de Vest în persoană. Nu era singur de data aceasta; un alt doctor şedea lângă el, şi domnişora Vesta îşi îmblânzi căutătura feroce la vederea străinului.

– Bună dimineaţa, Vesta! strigă doctorul voios. Ai venit să mă ocărăşti, fiindcă ai crezut că vin să o iau pe Melody, nu? Nu trebuie să spui nu, fiindcă îţi cunosc expresia războinică. Doctore Anthony, permite-mi să ţi-o prezint pe domnişoara Vesta Dale – o femeie care nu a fost bolnavă nici un minut de când am cunoscut-o, şi sunt pe puţin patruzeci de ani de atunci.

– Domnişoara Dale e o femeie norocoasă, spuse doctorul Anthony, zâmbind. Ai întâlnit multe persoane ca ea, Brownn?

– Sunt destul de nebun ca să vreau să fi întâlnit, bubui doctorul Brown. Femeia aceasta, domnule, este în stare să ruineze orice doctor, cu exemplul ei de sănătate neclintită. Cum se simte Rejoice în dimineaţa aceasta, Vesta? Vrea să mă vadă?

Domnişoara Vesta credea că nu, astăzi; apoi urmară întrebări şi răspunsuri, grijulii din partea unuia, atente şi exacte din partea celeilalte, şi apoi:

– Aş vrea să ştiu dacă v-aţi putea lipsi de Melody pentru jumătate de oră, spuse doctorul. Vreau să meargă la Phoebe Jackson, să-l vadă pe micul Ned.

– O, ce s-a întâmplat cu Ned? strigă Melody, cu o voce alarmată.

– Obrăzniciile sunt principala lui problemă, dragă, spuse doctorul Brown, zâmbind. A avut probleme cu vederea, ştii doar, de când a avut pojar astă-iarnă. L-am supravegheat mereu de atunci, ştiind că mama lui e neghioabă de-a binelea. Ieri a trimis după mine în mare grabă: Ned orbeşte, şi mă roagă să vin în clipa aceea, şi să-i salvez scumpul copil, şi vai de mine, şi ce să facă, şi tot aşa. M-am înfuriat destul de tare, pot să vă spun; copilul avea nişte ochi ca un câmp arat. „Ce ai făcut cu copilul ăsta, Phoebe?" „Ei bine, doctore, ochii lui nu sunt în regulă demult, de săptămâna trecută. Nu m-am gândit să vă chem mai devreme, fiindcă a fost o vecină şi mi-a spus să-i pun melasă şi zeamă de tutun în ochi". „Tunete şi fulgere!" am spus eu. „Ce spuneţi?" mă întreabă Phoebe. „Apoi, aseară, a venit bătrâna doamnă Barker. Ştiţi că ea are o experienţă considerabilă în privinţa ochilor, fiindcă ea însăşi a avut vederea slabă, şi apoi au urmat-o şi copiii. Şi ea mi-a spus să încerc cu vitriol; dar m-am gândit să te întreb pe dumneata întâi, doctore, aşa că am aşteptat până azi dimineaţă. Şi acum ochii lui arată foarte rău, şi pare să sufere tare; o, vai de mine, ce mă fac dacă bietul meu Ned orbeşte?" „Ce, doamnă?" i-am spus eu. „Vei avea satisfacţia să ştii că dumneata şi zeama dumitale de tutun şi melasa l-au orbit. Asta o să faci, şi o să-ţi prindă foarte bine".

– O, doctore, strigă Melody, tremurând de parcă ea ar fi fost cea în cauză, cum ai putut să-i spui aşa ceva? Dar nu crezi cu adevărat – nu-i aşa că nu crezi că Ned va orbi cu

adevărat? Copila era foarte palidă, şi se ţinea de poartă cu mâinile încleştate, într-o aşteptare chinuitoare.

– Nu, nu cred, răspunse doctorul. Cred că îşi va reveni; dar nu mulţumită mamei sale. Dar trebuia să o sperii, Melody, fiindcă spaima este singurul lucru care îi impresionează pe neghiobi. Acum, vreau să mergi şi până acolo, ca un copil bun; dar numai dacă mătuşa ta se poate lipsi de tine. Du-te şi mângâie-l pe bietul micuţ, care s-a speriat foarte tare de atâta pălăvrăgeală şi de usturimea de la zeama de tutun. Proşti! capete seci! dovleci nătărăi! exclamă doctorul, cuprins de o mânie subită. Ah, nu am vrut să spun asta. Mângâie-l, copilă, şi cântă-i şi povesteşte-i despre Jack şi vrejul de fasole. O să-l însănătoşeşti de îndată, te asigur. Dar stai, adăugă el, după ce copila, care atinsese mâna domnişoarei Vesta şi primise nu se ştie ce comunicare tainică, se întorsese spre casă, - opreşte-te o clipă, Melody. Prietenului meu, doctorul Anthony, îi place foarte mult muzica, şi ar vrea să te asculte cântând un cântec. Eşti dispusă să cânţi dimineaţa aceasta?

Copila râse.

– Pot să cânt oricând, spuse ea simplu. Ce cântec doreşti, doctore?

– Oh, cel mai bun, spuse doctorul Brown. Cântă-ne „Annie Laurie".

Copila se aşează pe o piatră mare de lângă poartă. Deasupra ei se afla boschetul de liliac alb, şi ciorchinii de zăpadă se aplecară iubitori spre ea, părând să murmure de plăcere în timp ce vântul îi clătina încoace şi încolo. Domnişoara Vesta spuse ceva despre pâinea ei, privind necăjită spre casă, dar nu intră; fereastra era deschisă, şi Rejoice putea auzi; şi, până la urmă, ce conta o pâine arsă faţă de „Annie Laurie"? Melody îşi încrucişă mâinile în poală şi începu să cânte.

Doctorul Brown credea că „Annie Laurie" e cel mai frumos cântec din lume; cu siguranţă că este unul dintre cele

mai iubite. Încă de când a fost compus şi cântat pentru prima dată (cine ştie când s-a întâmplat? „Anonim" este legenda care stă în spatele acestui cântec familiar în culegerile de cântece. Nu ştim numele omului, nu putem vizita locul în care a compus şi cântat, şi a creat muzică pentru toate generaţiile viitoare vorbitoare de engleză; putem numai să credem că era un prieten bun, un om inimos şi genial, asemeni celor care au compus nenumărate simfonii şi concerte) – chiar din momentul în care a fost cântat pentru prima dată, spuneam, femeile şi copiii l-au iubit. Îl auzim cântat la focurile de tabără, pe corăbii în largul mării, şi la petrecerile pline de veselie. La asediul oraşului Lucknow, a zburat ca o adiere de la casă la casă, aducând veselie, speranţă şi mângâiere celor care se aflau în iadul acela. Soţia argatului îl cântă copilului ei adormit; îndrăgostitul îl cântă iubitei, copilul aleargă pe câmpiile verii cu el pe buze; în fine, câte o primadonă onorată de lume, cum ar fi Patti sau Nilsson, îl cântă ca pe trăsătură de perfecţiune finală la sfârşitul unui mare concert, şi inimile se înduioşează, şi ochii se umplu de lacrimi, văzând că imnul copilăriei lor este un cântec care aparţine întregii lumi, nemuritor în frumuseţe şi prospeţime. Dar cred că nici un îndrăgostit, nici o mamă iubitoare, nici o italiancă splendidă şi nici un suedeză nobilă nu poate cânta „Annie Laurie" aşa cum cânta Melody. Aşa cum şedea acolo, cu rochia ei simplă de bumbac, cu capul dat uşor pe spate, cu mâinile încrucişate şi ochii neclintiţi în calmul lor neschimbător, era ca un tablou, un tablou pe care străinul nu avea să-l uite niciodată. Când primele note ale cântecului începură, el tresări, ascultând povestea care începea:

„Frumoase sunt colinele din Maxwellton
Cu fruntea-ncununată de roua dimineţii."

Ce minune era aceasta? Doctorul Anthony venise pregătit să asculte o voce de copil, frumoasă poate, dar subţire şi nesigură. Bunul său prieten Brown era un doctor excelent, dar nu avea habar de muzică; cum putea să aibă, dacă trăia

îngropat la țară, la douăzeci de mile de calea ferată, şi la patruzeci de mile de concerte? Brown vorbise atât de mult despre copila oarbă, încât ar fi fost o impolitețe din partea doctorului Anthony să refuze să o vadă şi să audă, mai ales că venise să petreacă o noapte cu vechiul său coleg de şcoală; dar consimțământul lui fusese cam forțat, fiindcă doctorul Anthony nu suporta tinerele talente. Dar ce auzea acum? O voce plină şi gravă ca cea a primadonelor italiene, limpede ca vocea unei păsări, dar mai bogată, mai plină, înălțându-se în tonuri atât de pure şi nobile, încât inima ascultătorului se înfiora, aşa cum se înfioară inima poetului la cântecul privighetorii, cu o plăcere aproape dureroasă. Uimirea şi încântarea se zugrăveau pe fața doctorului Anthony, iar prietenul său îl privea cu mare plăcere. Bunul doctor Brown ştia că el însuşi nu era muzician; ştia destul de bine (ce doctor nu ştie?) ce gândea Anthony în timp ce se îndreptau spre casa domnişoarelor. Dar el o cunoştea şi pe Melody; şi îşi freca mâinile, chicotind pe ascuns la gândul încurcăturii în care avea să intre prietenul său muzicianul.

Cântecul se stinse; ultimele note fură întocmai ca cele ale ciocârliei, care se retrage în cuib la asfințitul soarelui. Ascultătorii îşi traseră răsuflarea, şi priviră unul la altul.

Urmă o scurtă tăcere.

– Mulțumesc, Melody, spuse doctorul Brown. Este cel mai frumos cântec din lume, şi nimeni nu îi poate da viață aşa ca tine, copila mea. Acum du-te fuga şi cântă-i-l lui Neddy Jackson; sunt sigur că va uita de durerea de ochi, şi va fi tot numai urechi.

Copila râse.

– Neddy o să vrea „Soldatul englez", spuse ea. E cântecul *lui* preferat.

Alergă în casă să o sărute pe domnişoara Rejoice, apoi ieşi în goană legându-şi pălăria de soare sub bărbie, şi îşi înălță fața ca să primească sărutul domnişoarei Vesta.

– Nu stau mult, mătuşică, spuse ea strălucitoare. Va fi destul timp ca să facem prăjitura, după prânz.

Domnişoara Vesta îi mângâie buclele aurii cu blândeţea unei mame.

– Doctorul nu o să aibă nevoie de prăjitură, spuse ea; nu vine la ceai în seara aceasta. Cred că ar fi mai bine să stai cât este nevoie. Nu vreau să se necăjească micul Neddy.

– La revedere, doctore, strigă copila veselă, întorcându-se cu faţa spre trăsurică. La revedere, domnule, se înclină ea în faţa doctorului Anthony, care îşi scoase pălăria din cap şi se aplecă adânc, de parcă ar fi fost în faţa unei ducese. La revedere încă o dată, dragă mătuşică!

Cântând încetişor, se îndepărtă cu paşi repezi. Doctorul Anthony privea în urma ei, şi tăcu o vreme.

– Oarbă din naştere? întrebă el în cele din urmă.

– Din naştere, răspunse, doctorul Brown. Nici o speranţă; l-am adus pe doctorul Strong să o vadă. Dar este cea mai fericită fiinţă din lume, cred. Cum cântă? întrebă el cu o sclipire de triumf în ochi. Destul de bine pentru un copil de la ţară, nu?

– Cântă ca un înger, spuse doctorul Anthony, ca un înger din ceruri.

– Are şi dreptul să cânte aşa, domnule, spuse grav domnişoara Vesta. Este copilul lui Dumnezeu, care nu şi-a uitat niciodată Tatăl.

Doctorul Anthony se întoarse spre cea care îi vorbea, pe care aproape o uitase în interesul lui aprins pentru copilă.

– Copila aceasta încântâtoare este nepoata dumneavoastră, doamnă? întrebă el. Cred că vă este foarte dragă.

Domnişoara Vesta roşi. Nu vorbea des aşa cum vorbise mai înainte, fiindcă era o femeie din Noua Anglie; dar „Annie Laurie" o făcea să-şi piardă cumpătul întotdeauna, după cum recunoştea ea însăşi. Răspunsul la întrebarea acestui domn fu unul foarte neplăcut pentru ea.

– Nu este nepoata mea, spuse ea încet. Suntem femei singure, sora mea şi cu mine; dar ea ne este ca o fiică.

– Se împlinesc doisprezece ani chiar luna aceasta, Vesta, spuse blând doctorul Brown, de când micuţa a venit la voi, nu-i aşa? Îţi aminteşti ce noapte furtunoasă era?

Domnişoara Vesta încuviinţă.

– Aud şi acum vântul când mă gândesc, spuse ea.

– Copila este orfană, continuă doctorul, întorcându-se spre prietenul său. Mama ei era o tânără irlandeză, care a venit aici ca să caute de lucru. Era săracă, soţul ei murise, toate cheltuielile rămăseseră pe capul ei, şi aşa mai departe. A murit la azilul săracilor, şi a lăsat copila aceasta oarbă în urma ei. Spune-i doctorului Anthony cum s-a întâmplat, Vesta.

Domnişoara Vesta se încruntă şi roşi. Ar fi vrut ca doctorul să-şi aducă aminte că prietenul lui era un străin pentru ea. Dar îşi ridică fruntea într-o clipă.

– Nu este nimic de care să mă ruşinez, la urma urmei, spuse ea, ţanţoşă. Nu am motive pentru care să nu vă spun, domnule. Am mers la azilul săracilor într-o seară, ca să le duc un coşuleţ de căpşune. Aveam destul de multe, şi m-am gândit că sărmanilor oameni le vor plăcea, fiindcă aveau puţine desfătări, deşi nu credeam că rabdă de foame. Şi, când am ajuns acolo, doamna Green, care conducea azilul pe atunci, a ieşit afară foarte înfuriată. „Ai auzit în viaţa ta aşa ceva?" a strigat ea, de îndată ce a dat cu ochii de mine. „Nu ştiu" am spus eu. „Poate că da, şi poate că nu. Ce face copilul pe care l-a lăsat sărmana femeie?" am spus eu. Trecuseră două săptămâni de la moartea mamei; şi, ca să spun adevărul, am mers mai mult ca să văd ce face copilul, decât ca să duc căpşunile, deşi nu mi-am dat seama până în momentul acela. Ea a zâmbit îndârjită, şi a continuat. „Tocmai asta e" a ţipat doamna Green, exact în faţa mea. „Doctorul Brown a trecut pe aici, şi a spus că fetiţa este oarbă, şi că va fi aşa toată viaţa ei, şi că noi va trebui să o creştem; şi eu aş vrea să ştiu dacă nu am destule de făcut, fără grija unui copil orb?". Eu m-am

uitat lung la ea. „Nu ştiu cu ce este mai bună o femeie surdă faţă de un copil orb", am spus eu. „aşa că ţi-aş fi foarte recunoscătoare dacă mi-ai vorbi ca unei fiinţe umane, Liza Green, şi nu ai mai ţipa la mine. Nu ţi-e ruşine?" am spus eu. „Copila nu are nici o vină că este oarbă, cred. Sărmana mieluşică! De parcă n-ar fi fost de ajuns să nu aibă tată, nici mamă". „Nu-mi pasă" spune Liza, nebună ca întotdeauna; „nu mai pot suporta. Am destule pe cap: un băiat cu mintea slabă şi doi bătrâni care nu se pot hrăni singuri. Poly este nebună de legat, şi ceilalţi sunt atât de neputincioşi, încât îmi pierd toate răbdările când mă uit la ei. Nu mai suport nimic în plus, nici pentru doctorul Brown, nici pentru nimeni altcineva". Şi şi-a pus mâinile în şolduri, privindu-mă de parcă ar fi vrut să mă mănânce, cu tot cu pălăria de soare. „Lasă-mă să văd copilul", am spus eu. Am intrat înăuntru, şi am văzut-o – cea mai drăguţă fiinţă din viaţa mea, cu ochii larg deschişi, ca şi acum, şi cu cea mai încântătoare expresie pe feţişoara ei nevinovată. Ei bine, aţi fi spus că a venit direct din cer, dacă aţi fi văzut-o atunci – ei, nu mai ştiu ce spun. Vă rog să mă scuzaţi, domnule!" spuse domnişoara Vesta şi se opri, puţin încurcată. „Trebuie să o adopte cineva", am spus eu. „E un copil frumos; ar avea cu ce se mândri după ce va creşte". „Dacă poţi să găseşti pe cineva care să adopte un copil orb, poţi să găseşti şi o pisică care să clocească", a spus Liza Green. Am stat şi am legănat puţin copilul, încercând să mă gândesc la cineva care ar fi putut să aibă grijă de el; dar nu am găsit pe nimeni, fiindcă ea avea dreptate. Am sărutat micuţa, şi am pus-o înapoi în leagăn; apoi m învelit-o bine, deşi era o noapte călduroasă. „Ai grijă de copilul acesta., Liza", am spus eu, „cât timp rămâne cu tine, fiindcă ai motive întemeiate. Sunt mulţi oameni care ar vrea să muncească aici, dacă tu eşti obosită", am spus eu. Ea s-a liniştit pe loc, fiindcă ştia că un cuvânt din partea mea l-ar fi pus pe doctor pe gânduri, şi el ţinea destul de multz la copilul acela orb, din

câte ştiam. Ei bine, domnule, am venit acasă, şi i-am spus lui Rejoice.

– Sora ei, interveni doctorul Brown, este o sfântă invalidă, care stă în pat de treizeci de ani. Ea şi cu Melody formează un mic paradis, şi domnişoara Vesta este singurul păcătos admis.

– Doctore, eşti foarte profan, spuse domnişoara Vesta mustrător. Nu am văzut-o niciodată pe sora mea Rejoice furioasă, cu o singură excepţie: clipa în care i-am spus pentru prima dată despre copil. „Unde este copilul?" a spus ea. „Păi, unde crezi?" am răspuns eu. „În leagănul ei, desigur. Am învelit-o bine înainte de a pleca, şi doamna Green n-o să îndrăznească să-i facă vreun rău, pentru un timp". „Du-te şi adu-o aici!" a spus sora mea Rejoice. „Cum ai putut să vii acasă fără ea? Du-te şi adu-o imediat, mă auzi?" Eu mă uitam ca la o vedenie. „Rejoice, ce-i cu tine?" am întrebat-o. „Să aduc copilul aici? Păi, ce-o să facem cu el? Eu nu pot să am grijă de el, şi tu nici atât". Sora mea s-a făcut foc şi pară. „Nimeni altcineva nu o să aibă grijă de ea", a spus, solemnă de parcă ar fi fost monumentul din Bunker Hill pe o pernă. „Du-te şi adu-o în minutul acesta, Vesta. Nu mai aştepta; Domnul nu trebuie ţinut să aştepte. Du-te, ţi-am spus!" Părea atât de sălbatică, că m-am înfricoşat puţin; aşa că am încercat s-o liniştesc. M-am gândit că se smintise de cap. „Ei bine, o să merg mâine", am spus eu, mângâind-o; „nu pot să merg chiar acum, în orice caz, Rejoice. Ascultă cum plouă şi ce tare urlă vântul! A început de când am intrat în casă, şi acum e furtună în toată regula. Fii liniştită", i-am spus eu, „voi merge mâine dimineaţă să văd ce se poate face". Sora mea s-a ridicat în capul oaselor. „O să mergi chiar acum", a spus ea, „dacă nu vrei să merg chiar eu. Acum, în momentul acesta! Repede!" Am plecat, domnule. Focul din ochii ei m-ar fi ars dacă m-aş fi uitat la ea încă un minut. Am crezut că o să se scoale din pat şi o să vină după mine – ea, care nu se mişcase de douăzeci de ani. Am luat un şal, mi-am aruncat altul pe

umeri, şi am alergat la azilul săracilor. Era o furtună grozavă, dar eu n-am simţit nimic. Cineva părea să mă grăbească, şi parcă simţeam un bici pe umeri. Cred că erau ochii surorii mele; de când se născuse, nu mă privise niciodată aşa; dar

poate că mai era ceva. Se spune că în zilele noastre nu se mai întâmplă minuni, dar nu ştim nimic. Am alergat la fermă, şi m-am înfăţişat înaintea tuturor oamenilor udă şi tremurând; nu mă îndoiesc de faptul că arătam ca o nebună. Am luat copilul din leagăn, l-am înfăşurat în şalul pe care îl adusesem şi am ieşit înainte ca vreunul să facă o mişcare; cred că îşi imaginau că au văzut un duh. Cum m-a ţinut răsuflarea, nu

ştiu; dar am ajuns acasă, am alergat în cameră, şi am aşezat copilul alături de sora mea Rejoice.

Domnişoara Vesta se opri, şi o umbră de înfiorare trecu prin ochii ei albaştri. Mintea ei părea să se afle undeva departe.

– Azilul săracilor a fost lovit de trăznet în noaptea aceea! spuse ea. Leagănul în care se afla copilul a fost transformat în surcele, şi Liza Green nu a mai fost niciodată aceeaşi.

CAPITOLUL III

Pe drum

TELODY mergea pe drum cântând. Mergea repede, cu mişcări uşor nesigure, graţioasă ca o pasăre. Mâinile îi erau întinse înainte, nu din nesiguranţă, ci asemeni antenelor unui fluture, care atinge, simte, miroase şi îşi croieşte drum din floare în floare. Într-adevăr, degetele subţiri ale copilei erau ca nişte fluturi, în timp ce mergea pe marginea drumului, atingând uşor ramurile de salcie din gardul viu, sau mângâind florile care creşteau timide. Cânta un cântec pe care îl învăţase de la doctor:

„Cine este Silvia, şi cum este ea
De-o laudă flăcăii toţi în sat?
Frumoasă e, cum nu s-a mai aflat
Şi bună, şi-nţeleaptă, ca o stea
Căci cerul a făcut-o spre-adorat."

Şi într-adevăr, privind faţa copilului, te gândeai că Silvia nu era greu de găsit. Acum se opri, şi rămase un moment cu capul dat pe spate, cu nările uşor dilatate.

– Creţuşcă! îşi spuse ea încet. E cam devreme pentru ea, sărăcuţa. Trebuie să o găsesc, pentru mătuşa Joy.

Se aplecă, şi îşi trecu degetele uşoare peste ierburile de la marginea drumului. Fiecare foaie şi frunză era un

prieten drag, şi ea le saluta atingându-le, şoptindu-le numele într-un cântec copilăresc:

„Untişor şi părăluţe, şi măcriş pentru salată,
Mentă şi trandafiraşi ca să-i placă de îndată."

Apoi râse încântată.

– Când o să cresc mare, o să fac şi eu cântece, îşi spuse ea, aplecându-se să culeagă creţuşca. Eu o să fac cuvintele, şi Rosin o să compună muzica; şi o să mergem prin tot satul cântând, până când toată lumea o să iasă afară să ne asculte.

„Creţuşca e bună de leac
Căldăruşa e frumoasă
Nalba mare fină, dulce ca mătasea"

Ce rimează cu „frumoasă", mă întreb? „Gustoasă", dar nu se potriveşte. „Preţioasă" – da, acum am găsit!

„Nalba mare fină, dulce ca mătasea
Printre toate preţioasă."

O să-i cânt asta lui Neddy, îşi spuse Melody, zâmbind fericită. Pot să i-l cânt pe melodia „Cărarea luminoasă". Drăguţul de el! adăugă ea, după o clipă de tăcere. Când te gândeşti că ar fi putut orbi; vai, ce îngrozitor! Atunci când nu ai văzut nimic niciodată, nu contează, fiindcă ştii cum să te descurci; dar să vezi, şi apoi să-ţi pierzi vederea – vai de mine! dar stai – spuse ea, şi faţa i se lumină din nou – el *nu* o să orbească, aşa că nu avem de ce să ne facem griji.

„Vaca cea îngrijorată
Ar fi trăi până acum
De n-ar fi fost atât de speriată.

Că n-o să aibă fân de drum.
Aşa că a mâncat tot, disperată
Până-a murit, fiind prea îmbuibată."

Râzând în tăcere, copila se opri din nou şi ascultă. Sunetul unor roţi se auzea în depărtare. Nimeni altcineva nu ar fi auzit, în afară de Melody, care avea auzul ascuţit al unei vulpi.

– A cui căruţă scârţâie aşa? se întrebă ea, ascultând. Şi pot să aud tropăitul copitelor. O, desigur, e Eben Loomis. O să mă ia în căruţă şi drumul nu o să dureze atât de mult.

Îşi continuă drumul, întorcându-se din când în când, în timp ce sunetul roţilor se apropia din ce în ce mai tare.

– Bună dimineaţa, Eben! strigă ea în cele din urmă, zâmbind în direcţia căruţei; mă duci şi pe mine puţin, te rog?

– Ei, aş putea, cred, încuviinţă vizitiul, pretinzând că nu e el; doar că nu ştiu dacă să iau un străin. În zilele astea, trebuie să ai grijă.

Melody chicoti şi zâmbi. Ridicându-şi buchetelul de flori proaspăt culese, spuse:

– Eben, dacă mă iei, trebuie să ai grijă doar să nu strănuţi.

– Melody, de unde ai ştiut că sunt eu? Nu am spus nici un cuvânt, nici nu am fluierat până nu am ajuns lângă tine. Bărbatul, un yankeu subţire şi blond, se aplecă în timp ce vorbea, prinse copila de mână şi o ridică uşurel pe locul de lângă el.

Melody râdea amuzată.

– Ţi-aş cunoaşte căruţa şi dacă aş auzi-o în Rusia, Eben, spuse ea. Pe lângă asta, bătrânul Jerry îşi trânteşte picioarele unul de altul, aşa că l-am auzit tropăind chiar înainte de a auzi scârţâitul căruţei. Cum se simte Mandy, Eben?

– Mandy nu e prea bine, răspunse fermierul. A avut perioade în care a fost foarte slăbită, în ultimul timp. Câteodată mi se părea că se duce, dar nu a fost aşa.

– O, nu, Eben, răspunse Melody, îngrijorată. Ai spus asta şi acum şase ani, îţi dai seama? şi Mandy nu e mai rău ca atunci.

– Da, aşa e, consimţi bărbatul după p pauză de gândire. Aşa este, Melody, deşi nu-mi pot da seama de unde ştii tu. Dacă mă gândesc mai mult, e chiar puţin mai bine decât acum şase ani. Ei! mă întreb de unde ştii tu asta, copilă, fără să te foloseşti de ochi, şi eu nu mi-am dat seama, deşi o văd zi de zi? Cum ţi-ai dat seama?

Se întoarse pe banchetă, şi se uită ciudat la copilă, de parcă ar fi aşteptat să-i întâlnească privirea.

– E destul de uşor! spuse Melody, cu zâmbetul ei liniştit. Tocmai din cauză că o vezi atât de mult, Eben, nu-ţi poţi da seama. Pe lângă asta, o simt în vocea lui Mandy. De obicei, vocea ei se stingea când se oprea din vorbit, ca de exemplu: „Ce mai *faci*?" (cu o inflexiune slabă, care era însăşi esenţa melancoliei); şi acum vocea ei se înalţă voioasă la sfârşit: „*Ce* mai faci?" Nu vezi diferenţa, Eben? Aşa că sunt sigură că se simte mult mai bine.

– Măi să fie! replică Eben Loomis, uimit. „Ce mai *faci*?" „*Ce* mai faci?" deci aşa îţi dai tu seama, Melody? Ei bine, eşti un copil ciudat, asta e treaba cu tine. Unde ai spus că mergi? adăugă el, după o pauză.

– Nu am spus, spuse Melody. Dar merg la doamna Jackson să-l văd pe Neddy.

– Voiam să ştiu, spuse tovarăşul ei. Are probleme cu ochii, nu-i aşa? Se opri scurt, aruncând o privire spre ochii limpezi ai copilei. Era imposibil să nu cauţi un răspuns în privirea ei.

– Lumea se gândea că o să orbească, spuse Melody, dar acum e bine. Aş vrea ca oamenii să nu-i mai spună doamnei Jackson să-i pună tot felul de lucruri în ochi. De ce

nu pot s-o lase să facă ce-i spune doctorul, şi o fac să încerce tot felul de prostii?

– Da, asta aşa e, consimţi Eben, asta aşa e, de fiecare dată. Am trecut pe la ea săptămâna trecută, şi i-am zis: „Phoebe", i-am zis, „nu te lua după ce-ţi spun oamenii. Doctorul Brown ştie despre ce-i vorba, şi trebuie să faci numai ce-ţi spune el; doar dacă nu vrei să-i pui o picătură de zeamă de tutun. Nu e nimic ca zeama de tutun pentru ochii obosiţi, asta e sigur. Ştiu că doctorul ţi-ar fi spus chiar el asta, dacă ar fi fost pe aici". Ei, am ajuns la Jackson, adăugă bunul om, oprindu-şi calul. Stai un minut, te ajut eu să cobori. Ia te uită! spuse el, în timp ce Melody sărea uşor din căruţă, atingându-i uşor mâna în semn de salut, - eşti cea mai sprintenă fată pe care am văzut-o!

– La revedere, Eben, şi mulţumesc foarte mult, spuse copila. La revedere, Jerry.

– Vino pe la noi în vizită, Melody! strigă Eben după ea, în timp ce fetiţa se îndrepa spre casp cu paşi siguri. I-ar face bine lui Mandy să te vadă. Vino pe la noi la prânz. Nici nu mai ştiu de când nu ai luat masa cu noi.

Melody promise să vină curând, şi plecă pe cărarea înverzită, în timp ce fermierul se uita după ea cu admiraţie şi uimire.

– Copila aceasta ştie mai multe decât toţi cei care văd! monologă el. Ce mai face acum? O, se apleacă să culeagă o floare, pentru copil, cred. Acum a văzut-o venind. Da, uite că-i iese în întâmpinare. Uite cum ia copilul în braţe! E aproape cât ea de mare; dar ai spune că e mama lui de zece ori, când o vezi cum îl ţine. Uite că-l aşează pe prag; pariez că îi spune o poveste. Ia te uită! auzi cum râde micuţul, şi toată noaptea trecută a plâns, după câte mi-a spus Mandy. Mi-ar face plăcere să aud şi eu povestea. Fetiţa asta are minte; asta e, vă spun eu. Haide, Jerry! nu mai căsca gura degeaba.

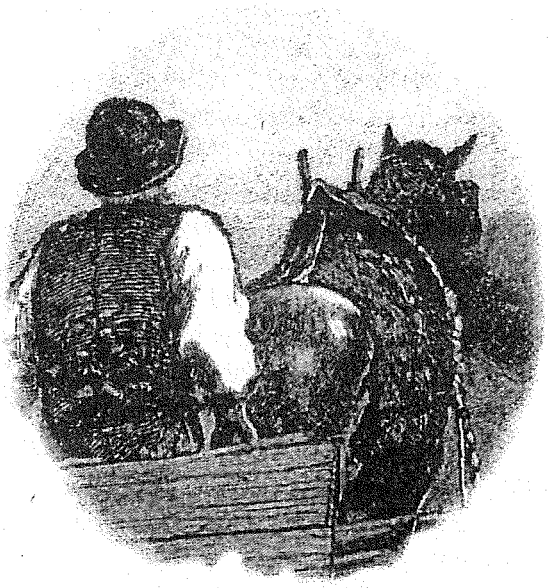

Privind peste umăr, bunul om se îndepărtă.

CAPITOLUL IV

Rosin cel Frumos

LUMINA după-amiezii se stingea blând şi dulce; pe drumul care ducea spre sat, un bătrân venea încet. Era neobişnuit de sprinten pentru vârsta lui, şi mergea cu un simţământ nobil de onoare – nu nepăsător, ci asemeni slujitorului unui rege, privind cercetător peisajul prin care trecea. În spate ducea o vioară veche, ascunsă într-o cutie de marochin şi mai veche, pe care o privea cu dragoste din timp în timp. Părul său alb era grijuliu pieptănat, şi îi dădea o înfăţişare impunătoare; ochii săi căprui erau strălucitori şi rapizi ca cei ai unei păsări; şi, ca o păasăre, privea mereu într-o parte şi într-alta, aşa că nimic nu scăpa atenţiei sale. Pe măsură ce se apropia de sat, privirile lui deveneau din ce în ce mai cercetătoare. Părea să salute un prieten în fiecare copac şi tufiş de pe marginea drumului; clătina din cap, şi vorbea încetişor din când în când.

– Ajungem de acum, îşi spunea el. Uite tufişul cel mare de trandafir sub care stătea ea ultima dată când am venit. Nu e nimeni acum; dar o să vină repede, din pământ sau din cer, sau printr-o gaură din soare. Îţi aminteşti cum şi-a agăţat rochia în gardul acela?

Se aplecă, şi păru să se adreseze viorii.

– S-a aşezat, a scos un ca şi aţă, şi a cusut-o ca orice altă femeie; apoi şi-a trecut degetele ca nişte fluturi peste mine, şi a găsit o gaură în haină, şi m-a numit băiat nepăsător,

şi m-a certat. Da, da; Rosin îşi aminteşte de fiecare loc în care şi-a văzut fata. Bătrânul Rosin îşi aminteşte. Iată şi cotitura; acum e timpul să ne cântăm cântecul, ca să ne trimitem scrisoarea de recomandare înainte. Ce zici?

Se aşeză sub o tufă de soc şi începu să deschidă cutia viorii. Scoase instrumentul cu grija unei mame care îşi ia copilaşul din leagăn, o privi pe toate părţile cu ochi scrutători, cercetând orice linie şi coardă, aşa cum mama cercetează mânuţele şi picioruşele dolofane. Văzând că totul e în odine, o şterse cu o batistă de mătase (proprietatea instrumentului, fiindcă el însuşi se mulţumea cu o batistă de bumbac), o lustrui şi o acordă, apoi o lustrui din nou.

– Trebuie să arătăm bine, frumusețea mea, murmură el; trebuie să arătăm bine. Degețelele ei nu trebuie să simtă nici o urmă de praf, ştii doar. Gata? Bine, atunci vorbeşte-i bătrânului tău maestru; vorbeşte, vocea inimii mele! Un bun-venit pentru Rosin cel Frumos. Cere-l, muzică!

Mă întreb dacă oamenii mai cântă încă „Rosin cel Frumos". L-am rugat pe un violonist să mi-l cânte ieri, şi a spus că nu a auzit niciodată melodia.Mi-a cântat altceva, despre care spunea că e foarte fin – o fantezie în Re minor, cred; dar nu m-a impresionat deloc. Eu voiam să aud „Rosin cel Frumos", cântecul de leagăn al oricărei viori – cântecul acela vechi, dulce şi simplu, pe care orice lăutar cu un arcuş în mână îl putea cânta şi în somn acum cincizeci de ani, şi care este acum neglijat şi uitat. Nu este o arie frumoasă; e posibil să nu aibă nici un merit, din punct de vedere muzical, dar eu îl iubesc, şi aş vrea să-l aud uneori în locul odiosului „Carnaval venețian", care îmi torturează urechile şi îți oboseşte sistemul nervos le fiecare concert de la curtea Reginei instrumentelor.

Bătrânul ridică vioara, şi îşi sprijini obrazul de ea cu iubire. Rămase liniştit un moment, de parcă ar fi comunicat cu spiritul muzicii, închis în cutie; apoi începu să cânte „Rosin cel Frumos". În timp ce cânta, îşi ținea ochii ațintiți asupra drumului din față, de parcă ar fi aşteptat în orice moment să vadă pe cineva apărând dinspre sat.

„Am călătorit în țară-n lung şi-n lat
Şi ştiu unde aş vrea să mai călătoresc;
Acolo unde mă aşteaptă cei care-au plecat
Şi pe Rosin cu bucurie îl primesc."

În timp ce cânta, cu note curajoase dar armonioase, cu atingerea unui maestru, de după colț apăru cineva în fugă – o fetiță cu părul fluturând, cu brațele larg deschise. Fața

bătrânului se lumină şi se îmblânzi, inundată de bucurie şi iubire; dar nu spuse nici un cuvânt, şi cântă liniştit înainte.

– Rosin! strigă Melody, oprindu-se în faţa lui cu braţele deschise. Opreşte-te, Rosin; vreau să te sărut, şi mă tem să n-o stric. Pune-o jos, auzi?

Bătu din picior nerăbdătoare, iar bătrânul puse vioara jos şi îşi întinse şi el braţele.

– Melody, spuse el blând, luând copilul pe genunchi, micuţă Melody, ce mai faci? Deci l-ai auzit pe Rosin, nu? Ştiai că bătrânul e aici, aşteptându-şi fetiţa să vină în întâmpinarea lui, ca întotdeauna. Unde ai fost, Melody? Spune-mi acum. Nu te-am auzit până nu ai ajuns la colţ.

– Am fost după fragi cu mătuşa Vesta, spuse copilul. Te-am auzit, Rosin, în momentul în care ai atins-o cu arcuşul; dar mnătuşa Vesta a spus că nu, că e o prostie şi că am face mai bine să terminăm de cules fragii. Apoi am auzit cum te întrebai de ce nu vin, şi că doreai să vin, şi am sărutat-o pe mătuşica, şi am zburat.Ai auzit cât de repede veneam, când m-ai auzit, nu-i aşa, Rosin dragă?

– Am auzit, spuse bătrânul, mângâindu-i buclele. Ştiam că ai să vii, odorule, de îndată ce ai să poţi. Şi ce mai fac bunele doamne, şi ce mai faci tu? deşi aş putea să spun ce faci uitându-mă la tine.

– Arăt bine? întrebă copila, foarte interesată. Părul meu este buclat şi strălucitor, Rosin, şi ochii mei strălucesc ca nişte ochi adevăraţi? Era atât de strălucitoare, încât orice străin ar fi fost uluit să afle că era oarbă.

– Strălucitori ca nişte dolari, da, consimţi bătrânul. Dolari? Nu, nu e o comparaţie potrivită. Stelele sunt mai aproape de ei, Melody. Şi părul tău...

– Părul meu este ca al frumoasei Alice, spuse copila, încrezătoare, ca al frumoasei Alice, care avea părul de aur. I-am promis mătuşii Joy că îi voi cânta acest cântec, la următoarea dumitale vizită, dar nu m-am gândit niciodată că vei veni chiar azi, Rosin.

„Unde ai fost, iubirea mea
În anii-n care eu nu te-am putut vedea?"

E o baladă, Rosin; doctorul m-a învăţat. E o frumuseţe, şi trebuie să faci o melodie pentru ea. Dar unde ai fost dumneata?

– Am cutreierat pământul, răspunse bătrânul, în lung şi în lat, Melody. Uneori aici, alteori dincolo. Simt o chemare aici, şi simt alta dincolo; şi mi se pare că eram dorit, în general, exact în locurile spre care m-am simţit chemat. Crezi în chemări, Melody?

– Bineînțeles că da, răspunse prompt copilul. Numai că nu poți ajunge la toți oamenii care te cheamă, Rosin, fiindcă te-ai împărți în cincizeci de bucăți dacă ai putea.

Râdea veselă, aplecându-şi capul ca o pasăre, într-o mişcare delicată care părea să exprime însăşi firea ei.

Bătrânul violonist o privea încântat.

– Ar trebui să auzi toate poveştile mele, spuse el; le vei auzi pe toate, dragă Melody, dar uite că am ajuns acasă acum, şi eu trebuie să fiu politicos cu doamnele.

Se opri, şi îşi privi critic haina albastră, care, deşi cârpită, era extrem de curată. Scutură nişte praf imaginar de pe pantaloni, şi îşi trecu uşor mâna prin păr, îmblânzindu-şi puțin înfățişarea boemă.

– Cred că o să intru, spuse el voios. Desigur că domnişoara Vesta este în prag, strălucitoare ca un trandafir chinezesc în floare.

Înaintă cu pălăria în mână, cu o înfățişare care s-ar fi potrivit în timpul curteniei.

– Domnişoară Vesta, sper că sunteți sănătoasă?

Domnişoara Vesta îi întinse mâna cu prietenie.

– O, domnule De Arthenay, sunteți chiar dumneavoastră? strigă ea. Ce plăcere! Melody era sigură că sunteți dumneavoastră, şi a alergat ca un taifun, deşi eu n-am auzit nici un sunet. Dar mă bucur foarte mult să vă văd. Chiar ieri spuneam că a trecut mult timp de când nu ați mai fost pe la noi. Acum trebuie să vă aşezați, şi să ne povestiți. Stați puțin, adăugă ea, privind în direcția ferestrei îmbrăcată în viță de vie; Rejoice ar vrea să vă vadă, şi să audă şi ea despre călătoriile dumneavoastră. Aşteptați un moment, domnule De Arthenay! Merg să o aduc la fereastră, ca să vă poată auzi.

Intră în grabă în casă, şi peste câteva momente storurile fură trase, şi vocea dulce a domnişoarei Rejoice se auzi spunând:

– Bună ziua, domnule De Arthenay. Ziua care vă aduce pe dumneavoastră este întotdeauna bună.

Bătrânul sări de pe scaunul din portic, şi făcu o plecăciune adâncă în faţa ferestrei.

– Este o încântare să vă aud vocea, domnişoară Rejoice, o mare încântare, spuse el înflăcărat. Văd că harul lui Dumnezeu te-a păzit, dragă prietenă. Vocea dumitale este mai puternică decât era data trecută, când am fost aici.

– O, mă simt foarte bine, răspunse invalida, veselă. Foarte bine mă simt, vara asta; nu-i aşa, Vesta? Şi unde aţi fost, domnule De Arthenay, în tot timpul acesta? Sunt sigură că aveţi multe să ne spuneţi. V-am aşteptat atât de mult întoarcerea.

Bătrânul violonist îşi drese glasul, şi se aşeză confortabil în colţul porticului, ţinând-o de mână pe Melody. Domnişoara Vesta îşi adusese lucrul de mână; Melody oftă mulţumită, şi se cuibări lângă prietenul ei, sprijinindu-şi fruntea de umărul lui.

– Începe să povesteşti acum, Rosin, spuse ea. Spune-ne tot ce ai văzut.

– Să vă spun tot, repetă el, gânditor. Nu chiar tot, mică Melody. Am văzut lucruri pe care nu ai vrea să le auzi – lucruri care ar îndurera mult inima ta bună. Nu o să vorbim despre acestea; dar am văzut şi lucruri frumoase, desigur. Chiar alaltăieri am fost la o nuntă în Pergum; o nuntă foarte drăguţă. Ţi-o aminteşti pe Myra Basset, domnişoară Vesta?

– Sigur că da, răspunse domnişoara Vesta. S-a măritat cu John Andrews, verişor de-al doilea cu tatăl ei. Nu-mi spune că Myra are o fată de măritat! Sau e băiat? în orice caz, e ridicol.

– O fată! spuse bătrânul, cea mai drăguţă fată din Pergum, şi la fel de înţeleaptă ca mama ei. E delicată ca o viorea, modestă ca un trandafir şi parfumată ca un nufăr. Doi băieţi i-ai cerut mâna; cred că au mai fost o duzină, dar eu îi ştiu sigur numai pe aceştia doi. Unul dintre ei - nu o să-i spun numele, fiindcă nu se face – a crezut că ea ar vrea să se mărite cu un erou – ce fată nu vrea?, aşa că a încercat să devină erou.

A avut loc un picnic pe râu, şi el a angajat un băiat să-i răstoarne barca, pentru ca el, eroul, să-i poată salva viaţa. Dar ascultaţi ce s-a întâmplat! A fost prins de un cârcel în apă, şi era să se înnece, dacă nu sărea un al doilea tânăr, ca să-i salveze pe amândoi. Aşa că ea s-a măritat cu cel de-al doilea (pe care oricum îl plăcea mai mult), şi apoi celălalt băiat a spus ce se întâmplase.

– Ce şarpe nenorocit! exclamăp domnişoara Vesta. Să rişte viaţa femeii pe care pretindea că o iubeşte, ca să se dea în spectacol.

– Totuşi, îmi pare rău pentru el, spuse domnişoara Rejoice din geam. (Domnişoarei Rejoice îi părea întotdeauna rău pentru răufăcători, mult mai rău decât pentru cei buni care sufereau. Ei ieşeau cu bine din toate, spunea ea, dar bieţii păcătoşi nu ştiau cum s-o scoată la capăt). Ce a făcut, bietul de el?

– A plecat! răspunse violonistul. În Pergum nu mai exista nimic care să-l reţină; mai ales că celălalt băiat i-a dat de înţeles destul de clar că o asemenea prostie nu va rămâne fără urmări. Dar voiam să vă povestesc despre nuntă.

– Bineînţeles! strigă Melody. Cum era îmbrăcată mireasa? Asta e cea mai importantă parte.

De Arthenay îşi drese vocea, şi privi în jur cu seriozitate. Îşi aducea aminte întotdeauna de rochiile mireselor, şi era mândru de această realizare.

– Domnişoara Andrews, vă cer iertare, doamna Nelson avea o rochie de muselină albă, foarte lungă, cu trei rânduri de fuste. La gât avea un colier, dar n-aş putea să vă spun din ce, decât că era foarte fin. Avea trandafiri albi pe pieptul rochiei, şi în păr, şi roz în obraji; ochii îi erau strălucitori ca nişte diamante, şi avea şi nişte papucei micuţi din satin alb, ca ai Cenuşăresei. Erau un cadou de la bunica ei Anstey, care locuieşte la Bow Mills. Cealaltă bunică, doamna Bowen, i-a dat rochia, aşa că tatăl şi mama ei au putut să-şi permită tot ce au vrut pentru ospăţ; şi a fost un ospăţ foarte

frumos. După masă au cântat, au aprins lumânări şi şi-au reînnoit jurămintele de a se iubi, preţui, sluji şi respecta unul pe altul până în ziua venirii lui Isus Christos. A fost o foarte frumoasă mărturie a iubirii lui Dumnezeu pentru mireasa Sa. La sfârşit, cuplul a oferit fiecărui oaspete un cadou – un sul de hârtie pe care sunt scrise cu multă măiestrie cuvintele proorocului Isaia:

Dar cei ce se încred în Domnul
Îşi înnoiesc puterea;
Ei zboară ca vulturii;
Aleargă, şi nu obosesc,
Umblă, şi nu ostenesc.

Isaia 40:31

V-aţi fi bucurat foarte mult, domnişoară Vesta, s-o vedeţi pe mireasa aceea drăguţă luminând inimile tuturor oaspeţilor. Întreaga seară a fost parcă pregătită să devină o amintire gravată pentru totdeauna în sufletele noastre. Ah! este o fiinţă deosebită. Mai era o altă tânără, care cânta la pian, ei o numeau Kate, dar nu ştiu care era celălalt nume. În orice caz, avea ochii ca o catifea neagră, şi o voce ca „Naiul pescarului".

Îşi luă vioara, şi cântă câteva măsuri din dansul acela nemuritor, blând şi delicat. Susura ca râsul unei femei, şi Melody zâmbi cuprinsă de simpatie.

– Aş vrea să o fi văzut şi eu, strigă ea. Cânta bine, Rosin?

– Cânta atât de bine, încât am ştiut pe loc că trebuie să fie franţuzoaică sau irlandeză! răspunse violonistul. Nici un yankeu nu poate cânta în felul acesta; mi-am luat inima în dinţi, şi am întrebat-o, pe când cântam împreună: „Êtes-vous compatriote?"

„Mai multă putere în arcuş" a spus ea, cu o sclipire în ochi, şi a început să cânte „Dimineaţa zilei Sfântului Patrick". Eu am luat tonul, şi am cântat „Marseillaise" pe lângă ea – ca un acompaniament, înţelegi, Melody; şi pot să vă spun că i-am lăsat pe toţi cu gura căscată. Da; era o domnişoară foarte deosebită, şi a fost o nuntă minunată.

Dar am uitat că am un mesaj pentru dumneavoastră, doamnelor. Săptămâna trecută eram în New Joppa, şi m-am oprit pe la domnişoara Lovina Green; întotdeauna mă opresc pe la ea când trec prin zonă. Domnişoara Lovina m-a rugat să vă spun – staţi puţin! Ce mi-a spus oare?

Se opri un moment ca să deosebească mesajul din multele pe care le ducea, în călătoriile lui dintr-un oraş în altul.

– O, da îmi amintesc. Voia să vă spun că unchiul dumneaei Reuel a murit, şi i-a lăsat o mie de dolari, aşa că o să fie în siguranţă pentru tot restul zilelor. S-a gândit că v-aţi bucura să ştiţi.

– Asta *este* o veste bună! exclamă domnişoara Vesta, din toată inima. Biata Lovina! A fost atât de strâmtorată în toţi anii aceştia, şi nu avea nici o nădejde de ceva mai bun. Cel mai bun lucru pe care l-a făcut Reuel Green în viaţa lui a fost că a murit şi şi-a lăsat banii Lovinei.

– Vai, Vesta! spuse blând domnişoara Rejoice, cum vorbeşti!

– Păi, este adevărat! replică domnişoara Vesta. Şi tu ştii, Rejoice dragă, că am dreptate. Mai ai şi alte veşti din Joppa, domnule De Arthenay? Nu am auzit nimic de la ei de mult timp.

– Păi, au fost nişte jafuri în Joppa, spuse bătrânul, tâlhării obişnuite. S-a făcut mare vâlvă din cauza lor. Câteva case au fost sparte şi jefuite, unele de bani, altele de puţinul argint pe care îl aveau, deşi cred că nici un hoţ sănătos nu ar putea trăi, măcar câteva zile, cu argintul care este în New

Joppa. Cea mai caraghioasă parte este că, deşi eu nu am casă, era gata să fiu jefuit.

– Dumneata, Rosin?

– Dumneata, domnule De Arthenay? Povesteşte-ne!

Melody îşi trecu repede degetele peste faţa bătrânului, şi apoi se aşeză înapoi mulţumită, ştiind că totul era bine.

– O să vă spun povestea, spuse bătrânul, ridicându-se şi trecându-şi mâna prin păr. S-a întâmplat în nopatea în care am plecat din Joppa. Luasem ceaiul în familia lui William Bradwell, şi am stat până târziu la ei, cântând pentru cei tineri, cântând cântece vechi, şi vorbind tot felul de lucruri. Era ora zece când m-am despărţit de ei şi am plecat la drum. Era o noapte foarte frumoasă, luminată de lună, şi totul în jur era argintiu. Petrecusem o seară foarte plăcută, şi mă simţeam foarte bine, vorbind uneori cu Doamna, şi ascultând-o ce-mi zicea; fiindcă îi lăsasem cutia în casă, ştiind că o să trec din nou pe acolo dimineaţă, la plecare.

Ei bine, domnule – îmi cer iertare, *doamnelor*, ar fi trebuit să spun, - în timp ce mergeam pe drumul luminat de luna plină şi mărginit de sălcii – în timp ce mergeam, un om a ieşit deodată dintre tufişuri, şi mi-a spus să stau pe loc şi să ridic mâinile. Nu te teme, Melody, spuse el, fiindcă fetiţa îi luase mâna cu o mişcare speriată, nu ai de ce să te temi! Am văzut, sau am simţit poate, că nu avea pistol; era un sărman amărât. Aşa că i-am spus: „Stai tu!" Am păşit înainte, aşa că lumina lunii mă lumina din plin, şi l-am privit în ochi, şi am îndreptat arcuşul spre el. „Numele meu este De Arthenay", i-am spus eu. „Sunt de origine franceză, dar mă trag din Androscoggin. Sunt cunoscut în ţinutul acesta. Acesta este arcuşul meu; şi, dacă nu pleci până număr la trei, te iau la bătaie cu el. Unu!" am spus; dar nu a fost nevoie să număr mai departe. S-a întors şi a fugit, de parcă l-ar fi urmărit un regiment; şi, după ce am terminat de râs, mi-am continuat drumul.

Doamnele au râs din toată inim de pățania bătrânului; și, după ce au terminat de râs, Melody l-a rugat să ia „Doamna", și să cânte pentru ea.

– Nu te-am auzit cântând, Rosin, decât atunci când m-ai chemat.

– Da, domnule De Arthenay, spuse și domnișoara Vesta, cântați-ne puțin, până servesc masa. Cred că o să aduc masa afară, Melody; ți-ar plăcea?

– O, foarte mult! strigă copila, bătând din palme. Foarte mult! Lasă-mă să te ajut!

Se ridică, și, în timp ce bătrânul cânta cântece vechi, cum îi plăceau domnișoarei Rejoice, urmă un plăcut du-te-vino, cu clinchete și murmure, până când masa fu așezată afară sub portic, acoperită cu o față de masă albă ca zăpada, și pregătită pentru o cină simplă. Pe ea se aflau fragi proaspeți și gustoși, așezați pe frunze de vie; biscuiți atât de pufoși și ușori, încât păreau gata să fie luați de orice suflare de vânt, felii de pâine neagră și cafea. Era un ospăț foarte plăcut, și bătrânul violonist privi vesel masa așezată în timp ce se așeza.

– Ah, domnișoară Vesta, spuse el, în timp ce le servea pe gazde cu biscuiți, foarte politicos, nu m-am mai așezat niciodată la o asemenea masă, oriunde aș fi fost. Uitați-vă numai la biscuiți – prima zăpadă, le spun eu. Ia unul, Melody dragă. Nu o să găsești nimic mai bun în toată lumea.

Copila roși de plăcere.

– O lăudați prea mult, spuse domnișoara Vesta, cu un zâmbet plăcut. Melody a făcut biscuiții aceștia, ea singură, fără nici un ajutor. A ajuns să fie o gospodină atât de bună, domnule De Arthenay, încât n-o să vă vină să credeți.

– Să nu-mi spuneți că ea a făcut biscuiții aceștia! strigă bătrânul. Păi, Melody, o să mă sperii dacă mergi în ritmul acesta! Nu crești, nu-i așa, micuță Melody?

– Nu! nu! nu! strigă vehement copila. Nu cresc, Rosin. Nu vreau să cresc, deloc, niciodată.

– Aş vrea să ştiu ce ai putea face, spuse domnişoara Vesta, zâmbind neîndurătoare. Ar trebui să te opreşti chiar acum, dacă nu vrei să creşti, Melody. Ţi-am lungit rochiile de trei ori de astă-primăvară. O să fii o femeie înaltă, aş spune, şi ai început chiar de pe acum.

Faţa veselă a copilei se umbri, şi rămase tăcută – părea să asculte numai pe jumătate ce vorbeau ceilalţi, dar nu uita niciodată să-i servească, şi părea să ştie ce doreşte fiecare dintr-o atingere de mână. Mâinile ei erau atât de sensibile şi blânde, încât nu-i scăpa nimic. Era un dar; fiindcă mâinile şi inima omului sunt legate, şi cei care sunt atinşi se schimbă pentru totdeauna.

„Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El."

CAPITOLUL V

Dansând cu vântul

DUPĂ ce masa luă sfârşit, şi serviciul de ceai fu strâns, Melody ieşi din nou în portic, unde violonistul îşi sorbea cu înghiţituri mici ceaiul fierbinte. Copilul se îndreptă cu grijă spre unul din stâlpi, pipăind frunzele de parcă ar fi căutat o comoară ascunsă.

– Aici e semnul! spuse ea. Chiar sunt mai înaltă, Rosin? Cu mult mai înaltă?

– De ce e necăjită fetiţa mea? întrebă blând bătrânul. Nu vrea să crească? Bobocul trebuie să se deschidă, Melody, draga mea! Bobocul trebuie să se deschidă!

– Dar nu e drept, strigă Melody, ţinându-se de mâna bătrânului şi legănându-se uşor înainte şi înapoi, mişcată parcă şi ea de vânt, ca florile şi funzele. De ce nu pot să rămân fetiţă? Aici este nevoie de o fetiţă, nu-i aşa? Nu e nevoie deloc de altă femeie. Nu pot fi ca mătuşa Vesta sau mătuşica Joy; aşa că mă gândesc că e mai bine să rămân Melody. Cine le-ar mai duce flori celor ţintuiţi în pat, şi cine ar mai cânta copiilor bolnavi?

Apoi, scuturându-şi buclele pe spate, strigă:

– Ei, oricum, sunt doar Melody acum, şi nimic altceva; şi vreau să mă bucur cât mai pot. Vino, Rosin, vino! Sunt gata de muzică. Vasele sunt spălate, şi nu mai este nimic de făcut, nu-i aşa, mătuşică? Rosin nu a fost demult pe la noi; să ne simţim deci foarte bine, cât de poate de bine!

De Arthenay luă din nou vioara, şi îi mângâie curbele strălucitoare.

– E într-o formă perfectă, spuse el cu dragoste. E gata să cânte cu tine în seara aceasta, Melody. Haide, sunt gata; cu ce vrei să începem?

Melody se aşeză pe băncuţa verde care era locul ei stabilit. Îşi încrucişă mâinile în poală, şi îşi dădu capul pe spate cu gestul ei de pasăre. Unii ar fi spus că cheamă spiritul muzicii, care cobora pe aripile curcubeului, şi o lua în braţe. Bătrânul atinse coardele cu arcuşul, şi vioara scoase o notă joasă, mângâietoare – o notă de chemare.

„O, nu ţi-o aminteşti pe dulcea Alice, Ben Bolt?
Pe dulcea Alice, cea cu păr de aur?
Cu râsul cristalin, în clinchet de tezaur
Dansând în iarba verde, asemeni unui graur?"

Bătrânul cânta încet, cu ochii aţintiţi asupra copilei, a cărei voce se înălţa pură şi cristalină în răcoarea serii, inundând lumea întreagă cu melodia ei dulce. Domnişoara Vesta scăpă andrelele şi îşi împreună mâinile, cu o privire plină de pace şi visare pe faţa-i delicată – o faţă a cărei singur cusur era ascuţimea privirii, pe care locuitorii din Noua Anglie trebuie să o câştige adesea, fie că vor, fie că nu vor. În camera liniştită, bolnava zăcea pe perne zâmbind, cu o faţă ca cea a unui înger. Gândurile ei se înălţau pe aripile muzicii, şi ajungeau – cine ar putea spune unde, la ce prezenţă înaltă şi sfântă? Poate – cine ştie? – că ochii sufletului ei priveau chiar poarta cerului; dacă era aşa, poarta cea înaltă şi albă nu era mai pură decât privirea ei.

Şi cântecul nu se mai termina. Una după alta, porţile satului începură să se deschidă. Oamenii ieşeau încet afară, şi se îndreptau cu paşi uşori spre căsuţa îmbrăcată în viţă de vie; cu un salut tăcut spre stăpână, se aşezau pe marginea drumului ca să asculte. Copiii veneau dansând, cu picioare la fel de uşoare ca picioarele lui Melody, şi se ghemuiau în jurul ei, pe iarbă. Veneau mamele obosite, purtându-şi copiii în

brațe; și urmele trudei de pe fețele lor se risipeau, ascultând în tăcere, în timp ce micuții, care se foiseră un moment, se cuibăreau liniștiți la pieptul mamelor, simțind că nimeni nu le va face rău, și că lumea era plină de Mame, care îi iubeau. Lângă una din aceste femei veni și un bărbat, așezându-se de parcă ar fi fost obișnuit cu așa ceva, fără să se uite însă la ea. Fața lui era încruntată și întunecată, și privea în pământ, fără să observe pe nimeni. Ceilalți se uitară unul la altul clătinând din cap, gândindu-se la lucruri pe care numai ei le știau. Femeia îi aruncă o privire, pe jumătate plină de speranță, pe jumătate speriată, dar nu făcu nici o mișcare.

„O, Ben Bolt, nu-ți amintești de școală,
De învățătoarea bună și domoală;
De colțul tăinuit lângă izvor
Unde mergeam la flori, pe timpul lor?"

Bărbatul întunecat asculta, și se gândea. Numele femeii de lângă el era Alice. Fuseseră colegi de școală și culeseseră flori, o, de câte ori, lângă izvoare și pe dealuri. Crescuseră și deveniseră îndrăgostiți, și ea era acum soția lui, așezată lângă el, cu copilul în brațe; iar el nu-i vorbea de o săptămână. Ce se întâmplase? Nu-și mai aducea aminte; ea îl provocase, iar el era obosit și nerăbdător; avusese loc o mare ceartă, și apoi se așternuse tăcerea, pe care jurase că n-o va întrerupe. Ce tristă părea, se gândi el, privindu-i fața aplecată peste copil.

„O, nu-ți mai amintești de Alice, Ben Bolt
De dulcea Alice, cea cu păr de aur?"

Despre ce cânta copila aceasta? Cântase și la nunta lor, o micuță de șapte ani; cântase și bătrânul De Arthenay, și le urase fericire, și spusese că erau cel mai frumos cuplu pentru care cântase anul acela. Acum ea părea atât de obosită:

cum de nu văzuse niciodată cât de obosită părea? Poate că fusese bolnavă, sau nervoasă, în ziua aceea când se certaseră. Copilul se foi în brațele mamei, și ea oftă obosită, și mută greutatea pe celălalt braț. Tânărul se aplecă spre ea și luă copilul, și simți că era mult mai greu decât fusese ultima dată când îl luase în brațe. Nu spuse nimic, fiindcă nu putea să spună nimic; dar soția lui se întoarse spre el cu un zâmbet, și o strălucire atât de iubitoare în ochi, implorând și făgăduind, încât inima lui se topi, și apoi bătu liniștită și fericită, cum nu mai bătuse de multe zile. Totul se sfârșise, și Alice se sprijini din nou de brațul lui cu o mișcare mulțumită, și vecinii cei buni se uitară unul la altul din nou, și zâmbiră, fiindcă totul merge bine. Întorcându-se apoi spre Melody, simțiră același farmec care le ștergea grijile și durerile.

Ce să mai cânte? Copila cea oarbă se întoarse ușor cu fața spre domnișoara Vesta Dale, al cărei cântec favorit era:

„În veselia luminoasă-a lunii mai
Când totul e în floare și verdeață,
Jeremy Grove cânta din nai
Un cânt pentru Barbara Alan, cu dulceață."

De ce era domnișoara Vesta atât de legată de această baladă veche? Poate că nici ea nu ar fi putut spune, chiar dacă ar fi vrut. Părea foarte liniștită, sprijinindu-se de zidul camerei în care se afla sora ei, Rejoice. Se gândea oare la tânărul care o iubise atât de mult, sau crezuse că o iubește, cu mult timp în urmă? Îi vedea oare privirea de dezamăgire și furie neîncrezătoare, din clipa în care i-a spus că își va devota viața surorii ei invalide, și că, dacă vrea să trăiască alături de ea, trebuie să o ia și pe Rejoice, să o iubească și să o îngrijească ca pe ea însăși? El nu putut trece testul; era un tânăr destul de bun, dar nu avea nimic dintr-un erou, și se gândea că oamenii invalizi trebuie internați în spitale, acolo unde le e locul.

„Oh, nu te supăra, băiete

Îi spuse ea, în mijloc de cântare
Se vede că ai chef de fete
Dar eu nu vreau s-ascult a ta chemare."

Dacă cruda Barbara nu s-ar fi căit, şi nu „ar fi căzut îndurerată", ar fi ajuns să arate ca această frumoasă femeie căruntă, cu ochii ei albaştri pătrunzători şi purtarea de regină.

Domnişoara Vesta nu regretase nici un moment din viaţa ei, nici măcar prin umbra unui gând; dar acesta era cântecul pe care îl cânta în zilele acelea, şi simţea un fior (de plăcere sau durere? nici ea n-ar fi putut spune) ascultând vocea copilei.

Dar mai era o „chemare", cum ar fi spus Rosin cel Frumos, pentru altcineva, în afară de Vesta Dale; este vorba despre o fată palidă şi înaltă, care se rezemase se de zidul îmbrăcat în muşchi, şi acum plecase; plecase acasă ca să scrie o scrisoare, şi mâine dimineaţă, când poşta va ajunge în satul următor, doi oameni care fuseseră nenorociţi aveau să cunoască fericirea, în lumea minunată a lui Dumnezeu.

Şi acum? Oh, acum urmează un cântec vesel; fiindcă, până la urmă, Melody este un copil şi încă un copil fericit; şi, chiar dacă iubeşte mult cântecele triste, îi place să termine de obicei cu un „dans".

„Leagănă-mă, tu mare-furioasă
Purtaţi-mă, voi valuri înspumate
Vreau să ajung la Charlie acasă;
Aş da orice, John Ross, să plec departe
Şi să ajung la Charlie, acasă.
Pe valul mării, peste apa-ntunecată
Vreau să ajung la Charlie, de îndată.
Veniţi cu toţi, să ne-mbarcăm în grabă
Şi să trăim cu Charlie viaţa toată."

Iar acum, Rosin cel Frumos dovedeşte că e vrednic de numele pe care îl poartă. Triluri şi vibraţii îi ies de sub arcuş, uşoare ca spuma care rămâne în urma vaporului. Muzica se

înalță și coboară, când aici, când dincolo, până când aerul însuși tremură de veselie. Bătrânul se ridică și el, cu fruntea plecată spre iubitul lui instrument. Piciorul său lung, în pantofii „Congress", bate tactul ca o limbă de clopot – tap, tap tap; părul lui argintiu pare să danseze, iar ochii căprui strălucesc de mândrie și plăcere. Lângă el, alte picioare încep să tropotească; frunțile se ridică, ochii invită și răspund. În cele din urmă, Melody, cu o izbucnire de cântec superbă, își ridică mâinile deasupra capului, sare în drum și strigă:

– Un dans! Un dans!

Pe loc, drumul cel liniștit prinde viață, și începe să danseze. Bătrânii și tinerii își unesc picioarele într-un răspuns vesel. Vioara atacă „Spălătoreasa irlandeză", și oamenii dansează. Copiii își unesc mâinile și sar în sus, fiindcă nu cunosc pașii dansului, dar simt bucuria naturii; băieții și fetele se avântă cu mișcări grațioase; în cele din urmă, dar nu ultimii, bătrânul Simon Parker, poștașul, o înșfacă pe bătrâna văduvă, Martha Penny, de amândouă mâinile, și, fără să țină seama de strigătele ei, o învârte și o răsucește până când biata bătrână doamnă nu mai are putere nici ca să țipe. Singură în mijlocul mulțimii vesele (care tulbură liniștea acelui drum de țară din Noua Anglie), dansează copila oarbă, cu grație desăvârșită. Cine a învățat-o pe Melody să danseze? Cu siguranță că vântul, legănarea sălciilor și ierburile care unduiesc la marginea apei. Ușoară ca un nor, plutește în mijlocul grupului, fără să atingă pe nimeni. Brațele ei ușoare unduiesc în ritmul muzicii; părul ei frumos flutură pe umeri. Fața îi strălucește de lumină și bucurie, iar ochii ei, neclintiți și neschimbători, sunt singura notă gravă în simfonia de veselie și bună-dispoziție.

Din vreme în vreme, bătrânul violonist aruncă o privire spre domnișoara Vesta Dale, care stă dreaptă și nemișcată, sprijinindu-se de zidul casei. Începe să se simtă nelalocul ei. Picioarele încep să bată tactul. Se mișcă ușor, săltând pe loc; mâinile se mișcă în ritmul muzicii, trădătoare,

ca şi picioarele ascunse de poalele rochiei albastre. Dintr-o dată, De Arthenay se opreşte, iar dansatorii rămân nemişcaţi pe marginea drumului. Păşind spre portic, face o plecăciune adâncă în faţa domnişoarei Vesta.

– Dans în cor! strigă el, şi dă tonul acestui dans uitat demult. Domnişoara Vesta se încruntă, clatină din cap cu hotărâre, roşeşte, şi începe să danseze.

Se întâmplă o nouă minune, la fel de ciudată în felul ei ca şi graţia dansului lui Melody, sau nebunia mulţimii de dansatori. Doamna cea liniştită cu păr agintiu se mişcă uşor în faţă; bătrânul se înclină din nou; ea îi răspunde şi devine o regină a naturii. Trupurile le sunt drepte şi nemişcate şi frunţile înălţate; numai picioarele execută o serie întreagă de mişcări atât de complicate, încât ochiul nu le poate urmări. „Aripile porumbelului"? Stoluri întregi de porumbei zboară sub poalele rochiei albastre, şi din pantofii învechiţi ai lăutarului. Se mişcă înainte, înapoi, din nou înainte, uşoare ca valurile care abia ating ţărmul. Se învârt iar şi iar, acum spate în spate, acum faţă în faţă. Se vânează în colţuri, şi arată un vârtej de atingeri uşoare; se retrag de parcă ar fi certate, şi se împacă iar. În tot timpul acesta, nici un muşchi de pe feţele lor nu se clinteşte, nici o sclipire de amuzament nu tulbură liniştea privirilor; fiindcă dansul era o treabă serioasă acum treizeci de ani, în tinereţea lor, şi nici nu le trecea prin cap să-l înjosească prin „glume şi întorsături şi şiretlicuri nebuneşti", cum fac tinerii de azi. Pe scurt, era o operă de artă, şi când se termină, iar plecăciunile politicoase îi conduseră pe dansatorii de altădată la locurile lor, izbucni un ropot de aplauze, şi aerul răsună de un asemenea tumult, cum nu mai fusese niciodată pe uliţele liniştite ale satului.

CAPITOLUL VI

În vechiul cimitir

MOŞIA lui Dumnezeu! Un loc de îngropăciune din Noua Anglie – cine nu cunoaşte aspectul acestui loc? O bucată de pământ sălbăticit, unde nu creşte nimic, în afară de pietrele cenuşii, şi alte pietre cenuşii, diforme şi aspre, arătându-şi feţele colţuroase ici şi colo prin solul sărăcăcios. Alte pietre înconjoară terenul cu un braţ protector şi îndârjit, un zid zgrunţuros, crestat, diform şi bolovănos. Iarba este puţină şi împrăştiată; ici şi colo se ţesc câteva flori, năpraznică şi muşchi, şi altele câteva, dar par ciudate în locul acesta. Pietrele au căzut şi s-au strâmbat, şi se înclină una spre alta de parcă ar schimba confidenţe, şi ar specula adăpostul probabil al sufletelor ale căror trupuri le păzesc. Multe din aceste pietre sunt din ardezie cenuşie, săpate cu litere vechi, rotunde şi alungite; sunt şi câteva plăci din marmură albă, ciudate ca mieii de jucărie pe care îi cumperi pentru copii, care stau ţepeni şi solemni pe picioarele întinse. Acesta nu este „cimitirul", să fim bine înţeleşi. Acela se află aproape de sat, şi este locul favorit pentru plimbările de duminică ale sătenilor. Este îngrijit şi ordonat, cu cărări pietruite şi straturi de flori, şi cu o grămadă de urne şi imagini în „bronz alb", fiindcă oamenii sunt mândri de cimitirul lor, aşa cum trebuie să fie orice om din Noua Anglie, şi există chiar un sentiment potrivit de rivalitate în materie de „monumente".

Dar lui Melody nu îi pasă de cimitirul cel frumos. În vechiul „loc de îngropăciune" se află mama ei – într-adevăr, a fost ultima persoană îngropată în el; şi aici îi place copilei să hoinărească şi să viseze visele dulci, triste şi fără noimă ale copilăriei. Nu ştie nimic despre „bătrâna moarte", dar este imitatorul ei copilăresc în acest loc singuratic. Ea ţine buruienile într-un fel de supunere; împinge muşchiul şi lichenii de la capul şi picioarele pietrelor – nu atât din ideea de respect, cât pentru că îi place să citească inscripţiile, şi să simtă şerpuirile şi înfloriturile vechilor pietre de mormânt. Are un simţământ de cunoştinţă personală cu toţi locuitorii acestei coline; le vorbeşte şi le cântă în felul ei vesel, şi smulge iarba mâţei şi măcrişul. Iat-o cum stă acum pe dâmbul acela verde, cu rochia albă strălucind printre pietrele cenuşii de care se sprijină. Lui Melody îi place foarte mult albul. Întotdeauna spune că e mai blând decât celelalte culori; şi că l-ar purta mereu, dacă nu ar trebui spălat atât de mult. Cu un braţ se sprijină de capul pietrei, iar cu celălalt urmăreşte literele ciudate ale inscripţiei; cu siguranţă că nu a fost niciodată citită de degete mai fine.

„În memoria lui
SUSAN DYER
credincioasă numelui ei.
A murit pe 10 august 1814
la vârsta de 19 ani.
Sufletul ei este departe
În înălţimile de sus
Scăpată din păcat şi moarte
În braţele iubirii lui Isus."

Melody citi aceste cuvinte zâmbind.

– Susan, spuse ea, mă întreb cine ţi-a scris versurile acestea. Mă întreb dacă erai drăguţă, şi dacă ai fi vrut să mai trăieşti, dragă, şi dacă ţi-a părut rău când ai murit. Dar cred că

te-ai obişnuit până acum, în orice caz. Mă întreb dacă ai „strigat după dragostea răscumpărătoare", ca verişoara ta (presupun că e verişoara ta) Sophia Dyer, din colţul de dincolo. Nu mi-a plăcut niciodată de Sophia, Susan dragă. Mi se pare că strigă şi aici, şi te necăjeşte, fiindcă tu eşti blândă şi sfioasă. Uite cum se înalţă piatra ei, încercând să-şi arate fiecare colţ, în timp ce tu încerci să te apleci şi să te ascunzi în iarba verde. Cred că ne plac aceleaşi lucruri, nu-i aşa, Susan? Şi cred că ai vrea să mă duc să-l văd pe bătrânul domn acum, fiindcă are atât de multe păpădii; trebuie să mai smulg din ele. Ştii că nu sunt sigură dacă e bunicul tău. Atât de mulţi se înrudesc cu tine aici, e o adevărată petrecere de familie. La revedere, Susan dragă.

Se aplecă, şi atinse uşor piatra cu buzele, apoi trecu la o altă piatră, pe jumătate îngropată în pământ, purtând o inscripţie care abia se putea citi.

– Ce mai faci, domnule Bascom? spuse ciudatul copil, atingând respectuos piatra venerabilă. Te necăjesc tare păpădiile în dimineaţa aceasta, dragă domnule?

Degetele ei uşoare treceau peste mormânt ca nişte fluturi, şi începu să smulgă rădăcinile păpădiilor, aşezând uşor iarba peste locurile rămase goale. Apoi începu să lucreze la inscripţie, care era foarte complicată, înconjurată de două capete de heruvimi, unul odihnindu-se pe o clepsidră, altul pe o pereche de oase încrucişate. Îşi trecea degetele fine peste fiecare linie, nu fiindcă nu o cunoştea, ci pentru că încerca să găsească vreo urmă de muşchi sau licheni.

„Rămâi cu bine, trup de moarte
Auz, şi văz, şi inimă, şi mână
O, Doamne, ţine-mă aici departe
Pân'se va cizela tot ce a fost ţărână."

– Ai fost deosebit, domnule Bascom, nu-i aşa? Ai fost un domn bătrân foarte drăguţ, cu părul alb întotdeauna pieptănat, şi cu un guler înalt. Nu ţi-a plăcut ţărâna, dacă nu

era cizelată. Nu m-ar mira dacă ți-ai fi spălat bastonul de fiecare dată când te întorceai acasă, ca domnul Cutter, de la Corners. Uite că a crescut ceva la coada ultimului *ă*. Nu contează, domnule Bascom, îl scot eu cu acul de la pălărie. Uite, acum ești destul de respectabil, și arăți foarte drăguț. La revedere și încearcă să nu te mai necăjești din cauza păpădiilor. O să crească mereu, nu contează cât de des vin.

Ca toți ceilalți orbi, Melody vorbea mereu de lucruri pe care le vedea, și la care se uita, sigură de parcă și-ar fi folosit ochii. Și mă întreb dacă nu cumva degetele ei minunate erau mai bune decât ochii cu care vedem noi. Cât de mulți oameni trec pe jumătate orbi prin viață, fiindcă își pierd deprinderea de a se uita la lucruri! Cât de mulți merg cu capul înainte, cu ochii în pământ, când ar putea să îi înalțe spre cer, și să vadă slava lui Dumnezeu, întipărită pe orice deal și culme înverzită, pentru ca toți ochii să o poată privi! Cât de mulți merg cu privirile ațintițe asupra lor înșiși, văzând numai necazurile lor, în timp ce vecinii merg alături de ei, nevăzuți, și au nevoie de ajutorul lor! Cât de mulți nu văd niciodată frumusețea pădurii din cauza copacilor!

„De aceea zice: ‚Deșteaptă-te, tu, care dormi, scoală-te din morți, și Christos te va lumina'. Luați seama deci să umblați cu băgare de seamă, nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți. Răscumpărați vremea, căci zilele sunt rele. De aceea nu fiți nepricepuți, ci înțelegeți care este voia Domnului."
Efeseni 5:14-17

Copila cea oarbă atingea viața cu mâinile, și o cunoștea. Fiecare frunză era o cunoștință, fiecare floare o prietenă. Cunoștea fiecare copac din pădure după scoarță; știa când înflorește, și cum. Mai mult decât atât, un simțământ subtil pe care nu știm cum să îl numim îi dădea puterea de a citi printr-o atingere dispoziția și grijile celor care aerau cu ea; și, când mâna ei se odihnea pe cea a unui prieten, știa dacă era bucuros sau trist înainte de a-i auzi sunetul vocii.

Mai avea o altă putere – aceea de a atrage la sine „toate ființele care trăiesc sub soare, care se târăsc sau înnoată sau zboară sau aleargă". Nu exista câine sau pisică în sat care să nu-şi părăsească stăpânul sau stăpâna şi să nu alerge la prima chemare a lui Melody. Putea să imite cântecul oricărei păsări cu vocea ei minunată; şi într-o zi a venit acasă şi i-a spus liniştită domnişoarei Rejoice că făcut un concert cu sturzul, şi că veveriţele au stat pe ramuri şi au ascultat. Domnişoara Vesta a spus:

– Prostii, copilă! ai adormit, şi ai avut un vis frumos.

Dar domnişoara Rejoice a crezut fiecare cuvânt, şi Melody a ştiut asta din atingerea blândă şi uşoară a mâinii ei.

Se poate să fi fost adevărat, fiindcă acum, aşezată lângă o piatră mică şi albă, care însemna mormântul unui copil, fluieră încet, şi, în clipa următoare, o veveriţă cenuşie veni alergând dinspre zidul de piatră – stătea de mult timp acolo, privind-o cu ochişorii ei strălucitori, părând la fel de nemişcată ca pietrele zidului, astfel încât nici cel mai atent ochi nu ar fi observat-o – şi sări în poala ei.

– Frăţioare Hăinuţă-Cenuşie, ce mai faci? strigă copila, bucuroasă, mângâind fiinţa mititică cu atingeri uşoare. Mă întrebam dacă te voi vedea azi, frăţioare. Ultima dată când am venit erai la vânătoare, şi te-am tot chemat, dar nu ai mai venit. Ce mai face soţia, şi copiii, şi tânărul curajos?

„Tânărul curajos" zăcea îngropat în cel mai îndepărtat capăt al terenului, sub copacul în care trăiau veveriţele. Inscripţia de pe mormântul lui era un permanent motiv de amuzament pentru Melody, şi nu putea să nu se gândească că şi veveriţelor li se părea caraghioasă, chiar dacă nu schimbau păreri privitoare la ea. Iată inscripţia:

„Eram un tânăr curajos şi neînfricat
Cum nu aflai în zece mii, dac'ai fi căutat,
Şi când îmi amintesc acest aspect
Condeiul spre hârtie îl îndrept

Şi scriu cu litere apăsate
Să vadă lumea-întreagă, pe dreptate
Cum am fost secerat de moarte
Şi am căzut ca un copac, pe-o parte.
Dumnezeu să-mi odihnească sufletul."

Numele tânărului era Faithful Parker. Melody îl plăcea destul de mult, deşi nu se simţea niciodată prea apropiată de el, aşa cum era cu Susan Dyer, sau cu scumpul copilaş Love Good, care dormea sub mica piatră albă. Acesta era mormântul favorit al lui Melody. Îi era drag şi numele – Love Good. „Good" fusese un nume des întâlnit în sat acum şaptezeci de ani, când trăise şi murise micuţul Love; multe morminte purtau acest nume, deşi nici o persoană în viaţă nu se mai numea aşa.

LOVE GOOD.
Vârsta de patru ani.
Trandafirul nostru alb secerat înainte de a înboboci.

Aceasta era totul; şi Melody simţea că îi cunoaşte şi îi preţuieşte pe aceşti părinţi mult mai mult decât pe cei care îşi puneau durerea în rime, şi jeleau în disperate versuri proaste.

Melody îşi sprijini uşor faţa de piatra albă, şi îi şopti cuvinte iubitoare. Veverita stătea încă în poala ei, mulţumită să se adăpostească sub mâinile ei, şi să se încălzească la lumina şi căldura zilei de vară; razele soarelui se strecurau cuminţite printre ramurile unui bătrân cedru care creştea lângă mormânt; pacea şi liniştea pluteau ca un porumbel peste locul sfânt.

O fluturare de aripi, un foşnet de frunze – era oare o zână printre ramurile cedrului? Nu, doar un grangur; deşi unii spun că această pasăre este un prinţ deghizat, care şi-ar recăpăta înfăţişarea dacă ar putea câştiga dragostea unei fete pure, care ar rupe vraja. Acest lucru nu poate fi adevărat,

totuşi, fiindcă Melody îl cunoştea foarte bine pe Robin cel Auriu, şi îl iubea foarte mult, şi el o iubea şi el în felul lui, dar nu şi-a schimbat niciodată înfăţişarea la vederea ei. Cânta pentru ea, totuşi; şi cânta şi acum, ciripind şi scoţând triluri şi fremătând, punându-şi tot sufletelul în melodie de dragul acelei zile de vară, şi de dragul locului liniştit şi plăcut, şi pentru copila care nu îl speria niciodată, şi îi zâmbea, şi îi cânta la rândul ei. Acum cântă amândoi, copila şi pasărea. Veverița cea cenuşie se cuibăreşte mai bine în poala copilei, cu ochii pe jumătate închişi; cei morţi dorm în linişte; cine oare mai ascultă această muzică? Ochii lui sunt aţintiţi asupra copilei; faţa lui străluceşte de uimire şi plăcere, dar mai este ceva – o pasiune care sună ca o notă în dezacord cu armonia idilei de vară. Ce face bărbatul acesta aici? De ce se uită atât de ciudat la copila oarbă, cu priviri hotărâte, aproape posesive?

Încetează-ţi cântecul, Melody! Zburaţi, pasăre şi veveriţă, la adăpostul întunecat dintre crengile copacului; zboară şi tu, copilă dragă, spre casa unde te aşteaptă iubirea şi protecţia! Fiindcă vraja este ruptă, şi paradisul tău este invadat.

CAPITOLUL VII

Şarpele

SUNT sigur că veţi asculta vocea raţiunii, doamnă.

Străinul vorbea cu o voce joasă şi convingătoare; ochii îi alunecau în toate părţile în timp ce vorbea, inspectând împrejurimile casei şi grădina, spionând colţul drumului şi casele vecinilor. Ai fi spus că era supraveghetor, doar că nu avea nici un instrument cu el.

– Sunt sigur că veţi asculta vocea raţiunii, fiindcă sunteţi o doamnă foarte fină şi inteligentă. Gândiţi-vă puţin; vocea copilei valorează o avere. Nu a mai existat o asemenea voce – şi nici nu va mai fi o asemenea voce în tot ţinutul, îndrăznesc să spun. Ştiu câte ceva despre voci, doamnă. Sunt implicat în muzică de douăzeci de ani, şi vă asigur că nu am auzit niciodată o voce atât de naturală ca cea a acestei fetiţe. Are o carieră măreaţă înaintea ei, vă asigur. Bani, doamnă! sunt mii de dolari în vocea asta! Fiecare notă valorează bancnote şi monede de aur. Dumneavoastră o să fiţi o femeie bogată, iar ea o să fie o mare cântăreaţă – una dintre cele mai mari. Faptul că este oarbă e un avantaj în plus. Nu aş fi vrut să fie ca toţi ceilalţi oameni, nu aş fi vrut deloc. O primadonă oarbă – o stea! Văd afişele de pe acum. Cea mai mare minune a naturii, cântăreaţa oarbă! Un talent splendid învăluit în întuneric. O să fie atracţia zilei, doamnă. Şi când te gândeşti ce şansă am avut să o descopăr aici, dintre toate colţurile

pierdute de țară! Acum trei ore hoinăream în căutarea norocului, când unul dintre cai și-a pierdut o potcoavă și a rămas șchiop, chiar în fața satului dumneavoastră. Și acum, doamnă, și acum mă mir de norocul acestei zile! Micuța domnișoară este în casă, doamnă? Aș vrea să vorbesc puțin cu ea; să-i deschid ochii și să-i spun ce o așteaptă – ochii minții, cum spunea Horațiu, nu? Știți ceva despre Shakespeare, doamnă? E în casă, am întrebat?

– Nu este, spuse domnișoara Vesta Dale, găsindu-și vocea în cele din urmă. Copila este departe, și nu ți-aș da voie s-o vezi nici dacă ar fi aici. Nu este făcută pentru lucrurile despre care vorbești dumneata. Ea – ea este ca și propriul nostru copil, al meu și al surorii mele. Noi vrem să o ținem lângă noi cât timp vom trăi. Vă mulțumesc, adăugă ea, cu o plecăciune abia schițată. Nu mă îndoiesc că v-ați bucurat de un asemenea noroc, dar noi nu suntem așa, sora mea și cu mine.

Fața omului se întunecă, dar, în următorul moment păru neîncrezător.

– Nu cred că vreți să spuneți așa ceva, doamnă! strigă el; nu puteți spune asta! Să țineți o asemenea voce ascunsă într-un loc uitat de lume – o, nu știți despre ce vorbiți, sunt sigur că nu știți! Și gândiți-vă la binele copilului!

Văzu că fața femeii se schimbă la auzul acestor vorbe, și că și-a atins scopul, așa că se grăbi să-l urmeze.

– Ce ar putea avea copila aceasta dacă își petrece viața aici? Nici educație, nici plăceri – nimic. Este un loc drăguț, fără îndoială, pentru cei care știu diferența, dar – doamnă! Un copil care are lumea întreagă înainte, să stea aici! Trebuie să meargă în Europa, doamnă! Va cânta înaintea capetelor încoronate; va merge în Rusia, și va fi decorată de țar. Va avea cai și trăsuri, giuvaieruri, rochii mai frumoase decât cele ale unei regine! Patti cheltuiește trei averi pe an pentru îmbrăcăminte, și fetița aceasta are o voce la fel de bună ca a

ei. Trebuie să o întreţineţi, nu? şi să munciţi din greu uneori, pentru ea şi poate că şi pentru alţii?

Domnişoara Vesta se cutremură, şi el văzu. Oh, Rejoice! Era o bucurie să se zgârcească şi să cruţe, să se lipsească de orice lux, pentru ca iubita ei soră să poată avea tot ce-şi dorea. Dar oare avea ea tot ce-şi dorea? Ar fi putut să facă oare acest lucru pentru binele surorii ei?

Omul continuă cu numărarea avantajelor.

– Sunteţi o doamnă delicată, dacă îmi permiteţi s-o spun – o doamnă foarte delicată. Dar trebuie să vă câştigaţi viaţa, ca noi toţi. Copila aceasta o să vă întreţină, doamnă, în loc să o întreţineţi dumneavoastră pe ea. Să vă întreţină, am spus? Păi, o să vă scăldaţi în bogăţie în câţiva ani!! Aţi vorbit despre o soră, doamnă. Este sănătoasă, dacă îmi permiteţi să întreb?

Ochii lui ageri spionaseră patul îmbrăcat în alb din spatele perdelei de muselină, şi urechea lui prinsese blândeţea din vocea ei când vorbise despre „sora mea".

– Sora mea este invalidă, spuse domnişoara Vesta cu răceală.

– Un alt punct! exclamă impresarul. O să-i puteţi oferi orice lux surorii dumneavoastră – cele mai fine lenjerii, fructe, călătorii, cele mai bune medicamente din ţară. Dumneavoastră sunteţi administratorul, dacă pot să spun aşa, doamnă – şi, cu o intuiţie subtilă, omul îşi asumă un ton de demnitate morală, de parcă ar fi chemat-o pe domnişoara Vesta să dea socoteală pentru toate nelegiuirile trecute, prezente şi viitoare – administratorul acestei mari comori. Acest lucru este totul pentru dumneavoastră şi pentru ea, ca şi pentru sora dumneavoastră invalidă. Gândiţi-vă, gândiţi-vă bine! Sunt atât de încrezător în răspunsul dumneavoastră, încât îmi permit să vă aştept puţin. Luaţi-vă câteva minute, doamnă, şi gândiţi-vă la asta.

Se sprijini de casă cu o atitudine neglijentă, cu mâinile în buzunar, pregătindu-se să fluiere. Nu se simţea atât de

sigur pe cât părea, dar domnişoara Vesta nu ştia asta. Se sprijini şi ea de casă, plecându-şi fruntea printre frunzele de viţă care ascundeau fereastra domnişoarei Rejoice, şi se gândi intens. Ce era drept? Ce trebuia să facă? Acum jumătate de oră, viaţa ei era simplă şi limpede; calea îndatoririlor fericite şi a plăcerilor simple era la fel de dreaptă ca drumul care pleca de la uşa căsuţei şi ajungea în locul de îngropăciune unde se va odihni într-o zi alături de Rejoice. O învăţaseră pe Melody atâta cât le stătea în puteri. Avea cărţi în alfabetul Braille trimise regulat de instituţia în care învăţase să scrie şi să citească. Era fericită; nici un alt copil nu ar fi putut fi mai fericit, se gândea domnişoara Vesta, chiar dacă ar fi avut trei perechi de ochi. Era inima satului, mândria şi uimirea lui. Cu toţii îi prevesteau o viaţă folositoare şi plină de bunătate, datorită îndemânării ei, care părea un dar din cer; mângâind, alinând şi încântând pe tineri şi bătrâni, prin vraja vocii ei şi prin blândeţea cuvintelor şi faptelor ei. O viaţă liniştită, simplă şi monotonă o aştepta. Dar ce imagini noi trezea acum străinul acesta?

Ca într-o oglindă, domnişoara Vesta păru să vadă totul. Melody devenea femeie, o mare cântăreaţă, curtată, mângâiată, trăind ca o regină, înconjurată de bogăţie şi frumuseţe; purta diamante în părul ei strălucitor, blănuri şi coliere, aşa cum visează uneori până şi femeile în vârstă de la ţară. Văzu aceste lucruri; şi mai văzu ceva. Pereţii camerei din faţă păreau să se înalţe, şi să se mărească; nu mai era o cămăruţă văruită în alb, ci se întindea până departe, înaltă şi graţioasă. Văzu canapele, fotolii îmbrăcate în catifea şi ferestre însorite, care dădeau în grădini încântătoare; erau şi tablouri, cele mai frumoase din lume, fiindcă ochii celei dragi aveau să le privească; buchete de flori, ornamente costisitoare, tot ce puteai să-ţi doreşti în materie de lux. Şi pe una din aceste canapele splendide (o, putea să se mişte de la una la alta după cum dorea, şi să nu mai zacă în patul acela îngust), pe una din ele stătea sora ei Rejoice, pe o lenjerie de

mătase, cum citise odinioară domnişoara Vesta într-o revistă de modă, pufos, moale şi uşor, cu broderii delicate. Acolo stătea ea; şi totuşi, era ea? Domnişoara Vesta încerca din greu să dea viaţă acestei imagini, să o facă să zâmbească cu ochii surorii ei, şi să vorbească cu vocea surorii ei; dar avea o privire ciudată şi umbrită, şi oricând încerca să o vadă pe Rejoice cu ochii minţii, o vedea în vechea cameră, pe pătuţul ei alb, cu perdelele îngălbenite de atâta spălat, lângă vechiul scaun verde pe care stăteau întotdeauna medicamentele. Dar toate celelalte lucruri aveau să fie ale lor, prin cântecul lui Melody. Prin cântecul lui Melody! Domnişoara Vesta stătea foarte liniştită, cu faţa aspră şi nemişcată, aşa cum era întotdeauna când se gândea, fără nici un semn de agitaţie. Străinul stătea şi el liniştit, oferindu-i timp, strecurând câte o privire spre faţa ei, simţindu-se destul de sigur de succes, dorindu-şi totuşi ca ea să nu aibă o privire atât de hotărâtă.

Totul prin cântecul lui Melody! Nici un efort, nici o străduinţă din partea copilei, doar să facă lucrul care îi plăcea cel mai mult în lume – lucrul pe care îl făcea în fiecare zi şi toată ziua. Şi totul pentru Rejoice; pentru Rejoice, pe care Melody o iubea atât de mult; pentru care copilul ar fi îndurat orice chin şi orice lipsă ca pe o plăcere, aşa cum făcea şi Vesta. Domnişoara Vesta răsuflă adânc, şi se rugă. Oare îi va răspunde Dumnezeu? Era doar o femeie slabă, chiar dacă până acum nu recunoscuse acest lucru. Dumnezeu ştia ce era mai bine de făcut; o să-i vorbească?

Îşi ridică privirea, şi o văzu pe Melody venind pe drum, ţinând câte un copil cu fiecare mână. Zâmbea, şi copiii râdeau, deşi aveau urme de lacrimi pe obraji; fiindcă se certau atunci când Melody îi găsise pe câmp şi acum îi aducea acasă. Era un tablou drăguţ; ochii străinului străluciră când o zări. Dar, pentru prima dată în viaţa ei, domnişoara Vesta nu se bucură s-o vadă pe Melody. Copila începu să cânte, şi femeia ascultă cuvintele cu o umbră de întuneric în sufletul ei tulburat, ca un cer pe care se adună norii de furtună,

alungându-se unul pe altul cu fulgere şi trăznete mânioase. Poate că vorbele cântecului erau greşite, se gândea ea. De unde să ştie dacă erau bune sau rele, de unde să ştie dacă veneau de la Dumnezeu sau de la diavol?

Cântecul pe care îl cânta Melody era un cântec vechi; mai ştia încă câteva – şi aceasta era ultima strofă a unui cântec vechi, pe care Vesta Dale îl auzise toată viaţa, şi la care nu se gândise niciodată, ştiind doar că era un cântec drăguţ, care îi plăcea şi lui Rejoice.

„Există-un loc mai bun decât acesta, Robin Ruff
Şi sper din inimă că te vei duce-acolo
Acolo unde cel sărac e înălţat
Chiar dacă niciodată nu a fost bogat.
Există-un loc mai bun decât acesta, Robin Ruff,
Şi sper din inimă că te vei duce-acolo!"

– Aşa că vedeţi, le spunea Melody copiilor în timp ce se îndreptau spre casă, că nu contează dacă avem sau nu un lucru. Fericirea se află în inima noastră; nimic din afară nu ne poate face fericiţi. Cred că este mai greu atunci când ai o mulţime de lucruri la care trebuie să te gândeşti, şi de care să ai grijă, şi poate că oboseşti uneori. Eu mă bucur adesea că nu am multe lucruri.

Trecură înainte, coborând spre păşunea în care creştea stuf, fiindcă Melody ştia că nici un copil nu putea să rămână supărat dacă acea stuf cu care să cânte; şi domnişoara Vesta se întoarse spre străin cu o mişcare aspră şi sălbatică.

– Pleacă! strigă ea. Ai auzit răspunsul. Nici pentru cincizeci de mii de averi nu ţi-aş da copilul! Du-te, şi nu te mai întoarce niciodată!

După două sau trei zile, doctorul Brown se întorcea acasă din sat. Avusese o zi obositoare, şi voia să bea o cană de ceai bun la Vesta Dale, şi să audă un cântec de-al lui Melody, care să-i netezească penele zburlite şi să-i redea buna

dispoziţie. Pacienţii lui îi puseseră din greu răbdarea la încercare, mai ales ultimul pe care îl vizitase – o bătrână doamnă care trimisese după el la zece mile distanţă, ca să-i spună că luase cinci flacoane de Vegetine fără nici un rezultat, şi voia să ştie ce ar mai putea face.

– Chiar că nu ştiu, doamnă, replicase doctorul, ce aţi mai putea face. Chiar că nu ştiu; numai dacă nu luaţi cele şaptezeci şi cinci de flacoane rămase la spiţerie cu tot cu raft, şi să le beţi pe toate.

Apoi se urcase în trăsurică şi plecase fără să mai spună nimic.

Dar fetele Dale şi Melody – binecuvântată să fie printre îngeri! – o să-l ajute să-şi vină în fire, se gândea doctorul, şi poate că o să-i trimită bătrânei doamne Prabbles nişte pastile mâine dimineaţă. Oricum baba nu avea nimic. Ajunsese la cotitură; într-un moment o va vedea pe Vesta şezând în prag şi împletind, sau uitându-se pe fereastra lui Rejoice; şi o să cheme copila care-i era dragă, şi apoi va urma o seară fericită şi liniştită, şi toate supărările vor fi uitate!

Dar ce era asta? În loc de persoana liniştită şi zâmbitoare pe care se aştepta s-o vadă, spre el venea în fugă o femeie cu părul alb despletit, cu priviri de nebună. Rochia îi era mototolită; ochii îi străluceau de nelinişte; buzele îi tremurau, scoţând sunete nearticulate, care nu aveau nici un înţeles pentru ascultătorul încremenit. Dar auzi – oh, auzi şi înţelese, atunci când femeia îl prinse de braţ, şi strigă:

– Melody a fost furată! Furată! Şi Rejoice a murit!

CAPITOLUL VIII

Pierdută

DOMNIŞOARA Rejoice nu era moartă, deşi doctorul avusese un moment de spaimă când o văzuse zăcând ţeapănă pe podea, cu ochii închişi şi faţa galbenă ca ceara. Ameţiţi, doctorul şi domnişoara Vesta o puseseră înapoi pe pat, îi frecaseră mâinile şi îi turnaseră câteva picături dintr-un întăritor pe buzele încleştate. În cele din urmă pulsul îi reveni, şi începu să respire mai bine. Deschise ochii; la început, blânzi şi liniştiţi ca de obicei; apoi însă, în adâncul lor, apăru o lucire sălbatică.

– Copila, şopti ea, copila s-a dus!

– Ştim, spuse doctorul Brown, liniştit. O s-o găsim, Rejoice, nu te teme. Acum trebuie să te odihneşti câteva minute, şi apoi să ne spui cum s-a întâmplat. Păi, te-am găsit pe duşumea, dragă copilă – domnişoara Rejoice era mai în vârstă decât doctorul, dar părea natural să fie numită aşa – cum ai putut ajunge acolo?

Încet, cu multe pauze pentru respiraţie, domnişoara Rejoice îşi spuse povestea. Era destul de scurtă, Melody şedea lângă ea citindu-i dintr-o carte care acum era aruncată pe duşumea, lângă fereastră. Era „Paradisul pierdut" al lui Milton, şi Rejoice Dale nu a mai suportat niciodată să audă de cartea asta după aceea. O trăsură a venit şi s-a oprit în faţa uşii, şi Melody a ieşit să vadă cine era. Înainte de a pleca, a spus:

– E o trăsură ciudată; nu am mai auzit-o niciodată.

S-au gândit că era vreun străin care se oprise ca să ceară un pahar de apă, aşa cum făceau mulţi din cei care treceau prin satul lor îndreptându-se spre munţi. Femeia bolnavă auzi un om vorbind în şoaptă; auzise şi cuvintele: „O mică plimbare de după-amiază", şi vocea limpede a lui Melody răspunzându-i:

– Nu, mulţumesc, domnule; sunteţi foarte bun, dar sunt singură cu mătuşa mea, şi nu pot să o las. Să vă aduc un pahar de apă?

Apoi – oh, apoi – se auzise un sunet de paşi, un murmur uluit al vocii iubite, şi apoi un ţipăt. Oh, ce ţipăt! Rejoice Dale se cutremură în patul ei, şi ţipă şi ea în agonie, amintindu-şi. O chemase, strigase tare, sărmana fiinţă neajutorată, şi singurul răspuns fusese un alt strigăt îngrozit:

– Ajutor! ajutor! Mătuşică! Doctore! Rosin! Oh, Rosin, Rosin, ajutor!

Apoi strigătul fu înnăbuşit şi redus la o tăcere înspăimântătoare; trăsura se îndepărtă, şi asta fu totul. Rejoice Dale se trezise pe duşumea, târându-se pe coate. Paralizată de la mijloc în jos, avea o greutate destul de mare de târât; dar se ţinuse de scaun şi de masă, şi câştigase câţiva paşi, ajungând până aproape de uşă; dar îşi pierduse cunoştinţa, şi nu mai ştiuse nimic, până în momentul în care îşi văzuse sora şi pe doctor aplecaţi deasupra ei.

Apoi domnişoara Vesta, foarte palidă, cu buzele tremurătoare, şi o voce care nu o asculta, ci se întrerupea şi tremura, şi se stingea din când în când, ca un instrument ciudat pe care nu ştii să-l stăpâneşti – domnişoara Vesta îşi spuse şi ea povestea, despre străinul cel întunecat care venise acum trei zile, şi o luase pe vârful muntelui, ca să-i arate toate împărăţiile pământului.

– Nu ţi-am spus, Rejoice, ţipă ea, ţinând mâna surorii ei şi privind-o în faţă într-o agonie de remuşcări; nu ţi-am spus, fiindcă am fost într-adevăr ispitită – nu pentru mine,

cred; pot să cred, şi aceasta este singura mea mângâiere, ci pentru tine, Rejoice, draga mea, şi pentru copilă. Dar cel mai mult pentru tine, Doamne Dumnezeule, cel mai mult pentru tine. Şi când mi-am venit în fire şi mi-am dat seama că tu ai prefera să mori de zece ori, decât să-ţi cumperi luxul cu fericirea şi nevinovăţia copilei – când mi-am venit în fire, mi-a fost ruşine, şi nu ţi-am spus, fiindcă nu voiam să gândeşti rău despre mine; şi nu trebuia să te las niciodată singură, proasta de mine, fiindcă trebuia să mă gândesc la pericol. Doctore, suntem două femei slabe – ea de trup, iar eu de minte şi inimă. Spune-ne ce să facem, sau vom muri amândouă!

Doctorul Brown auzise prea puţin, fiindcă se gândea, cercetându-şi mintea pentru sfat şi ajutor. Dar Rejoice Dale luă mâna surorii ei.

– Pot să cadă o mie lângă tine, şi zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se vor apropia, spuse ea liniştită. Copila noastră oarbă este în mâinile Tatălui, soră; El o conduce, şi nu va merge nicăieri fără El. Du-te acum şi caut-o.

– Nu pot! strigă Vesta Dale, frângându-şi mâinile şi plângând. Nu pot să te părăsesc, Rejoice. Ştii doar că nu pot să te părăsesc.

Amândouă femeile simţiră pentru prima dată, cu o durere de nedescris, povara restricţiilor. Femeia cea puternică îşi frângea mâinile din nou, şi gemea ca o fiinţă îndurerată; trupul neajutorat al invalidei tremura şi voia să se lepede de sine, fiindcă sufletul dinăuntru era puternic.

– Trebuie să pleci, spuse domnişoara Rejoice liniştită. Nici una dintre noi nu s-ar simţi mai bine dacă ai rămâne. Dacă aş şti că o cauţi, aş putea să am răbdare; ai putea să rogi pe cineva să mă ajute.

– Amanda Loomis ar putea veni, spuse domnişora Vesta, înţelegând-o.

– Da, spuse Rejoice cu un zâmbet slab; Amanda ar putea veni, şi eu m-aş simţi foarte bine până te vei întoarce cu

copila. Du-te imediat, Vesta; nu mai pierde nici o clipă. Ia-ţi boneta şi şalul, şi doctorul te va duce până la colţ. Poştalionul pleacă peste o oră, şi vei avea timp să ajungi.

Doctorul Brown păru să se trezească dintr-odată din visul nefericit în care se cufundase.

– Da, pot să te duc până la poştalion, Vesta, spuse el. Dumnezeu să mă ajute! e tot ce pot face. Am o operaţie de făcut. E un caz de viaţă şi moarte, şi nu am dreptul să-l părăsesc. Întreaga viaţă a omului nu valorează cât un an al lui Melody, adăugă el cu amărăciune, dar asta nu contează deloc, presupun. Nu pot să aleg în cazul acesta. Fetelor! strigă el, ştiţi destul de bine că, dacă ar fi vorba de viaţa mea, m-aş lepăda de ea ca să-i dau copilului un ceas de plăcere, şi să o scap din nefericire – şi poate de moarte! adăugă el încet, ca pentru sine; fiindcă numai el şi vestitul doctor care o examinase pe Melody ştiau că sub bucuria şi vigoarea vieţii simple şi sănătoase a copilului se afla o boală de inimă, care, în condiţii de oboseală sau nelinişte i-ar fi putut curma oricând viaţa, deşi în linişte şi pace ar fi putut trăi încă mulţi ani. Da, mai era o persoană care ştia acest lucru – prietenul său, doctorul Anthony, care îl mustrase atât de mult fiindcă ascundea această minune de aprecierea şi faima lumii, şi căruia trebuise să-i arate picătura amară din inima trandafirului, ca să fie redus la tăcere.

Rejoice Dale îl linişti cu o strângere blândă de mână, şi câteva cuvinte mângâietoare. Aceşti trei oameni se cunoşteau din zilele copilăriei. El era mai tânăr decât domnişoara Rejoice, şi fusese foarte îndrăgostit de ea pe vremea când el era un băieţandru neîndemânatic de cincisprezece ani, iar ea o încântătoare tânără de şaptesprezece ani. Îl numiseră doctor la început în glumă, când revenise să-şi practice meseria în satul natal; dar în curând câştigă atâtea drepturi la acest titlu, încât nici „fetele" nici altcineva nu-şi mai aminteau că fusese cândva Jack pentru tot satul.

– Doctore, spuse femeia bolnavă, încearcă să nu te mai frământi în privința ajutorului! Sunt mulți bolnavi care te așteaptă ca pe mâna lui Dumnezeu; cărarea dinaintea ta este dreaptă.

Doctorul Brown oftă. Ar fi vrut să nu aibă o cărare atât de dreaptă, ca să poată găsi o scuză și să se abată de la ea.

– O să-i dau Vestei un bilet pentru doctorul Anthony, spuse el, luminându-se dintr-odată. O să facă tot ce-i stă în puteri ca să ne ajute. Mai sunt și alți oameni care vor fi buni cu noi. Da, da, vom avea o grămadă de ajutoare.

Se plimbă prin cameră, neliniștit și nerăbdător, până când intră domnișoara Vesta, cu boneta și șalul.

– Nu am de ales, repetă el stăruitor, voind parcă să pună capăt frământărilor și durerii din inimă. Dar cum o să poți să mergi singură, Vesta, sărmana mea fată? Nu ești în stare; tremuri toată. Dumnezeu să ne ajute! strigă doctorul Brown din nou. Să îngenunchiem și să cerem ajutorul și protecția Domnului pentru nevinovata noastră Melody.

Cei doi îngenunchiară la căpătâiul lui Rejoice, și doctorul Brown începu să se roage:

– Scump Isuse, ne plecăm înaintea Ta tulburați și copleșiți de disperare. Te rugăm să salvezi această copilă, fiindcă nimic nu este prea greu pentru Tine. Doamne, deși fapta aceasta a fost făcută cu intenții rele, schimb-o Tu în bine. Protejeaz-o pe mica noastră Melody – (aici doctorul Brown făcu o pauză ca să-și șteargă lacrimile) – fiindcă o iubim atât de mult, Doamne...

Incapabil să-și continue rugăciunea, doctorul începu să suspine și nu-și putu recăpăta stăpânirea de sine.

Atunci se rugă domnișoara Rejoice, cu puțina putere care îi mai rămăsese:

– Oh, bunule Domn Isus, plin de îndurare și nemărginit în har, venim cu îndrăzneală la tronul Tău. Te rugăm să-i dai prințesei noastre o inimă curajoasă și liniștită. Ajut-o să simtă prezența Ta, și puterea Ta protectoare. Tu,

Doamne, eşti Cel care a ferit-o de foc atunci când era în leagăn, şi ai păzit-o până în ziua de azi. Deşi nu înțelegem de ce, ştim că Tu faci toate lucrurile bine. Ce putem deci să spunem? Dacă Tu eşti de partea noastră, cine ne va sta împotrivă? Fiindcă, dacă Tu nu ai cruțat pe singurul Tău Fiu, şi L-ai dat pentru noi, nu o să ne dai cu bucurie toate lucrurile? Te rugăm să mergi cu Vesta, Doamne, să-i liniştești sufletul, să-i alungi temerile, şi să o conduci la comoara noastră prețioasă. Amin.

Pentru un moment, cei doi oameni sănătoşi rămaseră nehotărâţi, simţindu-se ca nişte copii în mâna unui destin prea puternic pentru ei. Femeia bolnavă închise ochii, şi aşteptă. Dumnezeu îi va ajuta, în felul Său. Nu ştia mai mult, şi nici nu avea nevoie de mai mult. Trecură câteva momente de tăcere, de parcă toţi ar fi aşteptat ceva, nu ştiau nici ei ce – un semn, poate, că nu erau uitaţi şi aruncaţi la voia întâmplării pe marea acestui mare necaz.

Dintr-o dată, prin fereastra deschisă, se auzi un sunet slab. Îndepărtat şi uşor, păru la început o adiere de vară, murmurând mai adânc decât de obicei. Totuşi, crescu în intensitate; prinse formă, şi ritm, şi se transformă într-un sunet dulce şi pătrunzător. La auzul acestui sunet, domnişoara Vesta se cutremură din nou cuprinsă de suspine întretăiate, fiindcă melodia era „Rosin cel Frumos".

– Cine o să-i spună? gemu ea, acoperindu-şi faţa cu mâinile, legănându-se într-o parte şi în alta – oh, cine o să-i spună că lumina vieţii noastre şi a lui s-a dus?

CAPITOLUL IX

Aşteptarea

CUM trecea timpul pentru femeia bolnavă, care aştepta în cămăruţa ei, ascultând zi de zi şi oră de oră paşi şi voci care nu mai veneau? Domnişoara Rejoice era foarte liniştită, foarte tăcută – prea tăcută chiar, credea Mandy Loomis, buna vecină care o supraveghea, împlinindu-i puţinele nevoi, şi aşteptând cu sufletul la gură o porţie de pălăvrăgeală. Dacă Rejoice ar fi vrut numai „să-şi deschidă inima"! Ar fi fost mai bine pentru ea, şi o asemenea uşurare pentru Mandy, neobişnuită cu oamenii tăcuţi care îşi purtau necazurile cu un zâmbet.

– Unde crezi că e, Rejoice? striga doamna Loomis, de douăzeci de ori pe zi. Unde crezi că este? Dacă am şti, am putea îndura mai uşor. Nu crezi, Rejoice?

Dar Rejoice clătina din cap, şi spunea:

– Are cine să aibă grijă de ea, Mandy, trebuie să avem credinţă. Tot ce trebuie să facem este să fim liniştite, şi să aşteptăm să se facă voia Domnului.

– Vai de capul meu! *Ea* poate să aştepte! îi spuse doamna Loomis doamnei Penny, care venise spre seară să afle veşti. Ea *nu poate face altceva* decât să aştepte, o să-mi spui. Dar mie mi se pare îngrozitor, doamnă Penny, pot să-ţi spun. O aşez cu mâinile mele în pat, şi ea e atât de liniştită, încât aş vrea să facă ceva câteodată. Ei bine, mă bucur să te văd, asta e sigur. Nu am văzut nici un suflet de om azi. Ia loc,

te rog. Vrei să mergi să o vezi pe Rejoice? Numai un minut. Cred că o să mă îmbolnăvesc dacă nu-mi descarc sufletul înaintea cuiva. Acum, doamnă Penny, unde crezi dumneata că este copila?

Apoi, fără să mai aştepte un răspuns, izbucni într-un torent de vorbe.

– Nu, nu avem nici o veste. Vesta e plecată de o săptămână, şi domnul De Arthenay a plecat cu ea. A fost ceva providenţial, nu-i aşa, să apară chiar atunci când era nevoie de el? Uneori îmi pierd răbdările cu Rejoice, care vorbeşte mereu de ajutorul Domnului; fiindcă, până la urmă, copila a fost furată, ştii doar, şi cred că dacă ar fi fost păzită de sus, aşa cum crede ea – ei bine, nu vreau să fiu necredincioasă; dar vreau să spun că a fost un mare noroc că domnul De Arthenay trecea pe acolo. Ei, au plecat, şi nu am mai auzit nici un cuvânt de la ei, în afară de o scrisoare de la Vesta, în care spunea că nu au dat de nici o urmă încă, dar că speră în fiecare zi – şi că ar trebui să sperăm şi noi. Doctorul Brown trece pe aici în fiecare zi să o înveselească, deşi cred că eu am mai multă nevoie de el decât ea. E la fel de închis ca o stridie, doctorul ăsta; nu pot să scot nimic de la el, de cele mai multe ori. Ce mai face băiatul lui Bud Parker – cel care a căzut şi s-a lovit atât de rău la picior? Se însănătoşeşte, nu?

– Nu, nu se însănătoşeşte, sări doamna Penny cu răspunsul, prinzând ocazia de a spune şi ea ceva. Sunt foarte puţine speranţe; l-am auzit pe doctor când spunea. Se tem fiindcă au auzit o cucuvea în faţa casei, şi ştii că asta înseamnă moarte sigură.

Amândouă femeile încuviinţară, răsuflând adânc.

– Ar fi o pierdere teribilă pentru mama lui, spuse Mandy Loomis. Promitea să fie un băiat deosebit, şi Bud nu e bun de nimic.

– Crezi că au primit veşti despre Melody? întrebă doamna Penny, schimbând dintr-o dată subiectul.

Amanda Loomis îşi împreună mâinile pe genunchi, şi se aplecă înainte; era bine să asculţi, dar, oh, cât de bine era să vorbeşti!

– Eu una nu am primit, spuse ea cu năduf. Dacă mă întrebi ce cred, doamnă Penny, o să-ţi spun. Nu cred că o vom mai vedea vreodată pe sărmana copilă. Rejoice este atât de sigură, încât mă ia şi pe mine valul câteodată, şi uit să mă bazez pe judecată. Dar să-ţi spun cum e! Sper să rămână numai în camera asta.

Îşi întinse mâinile înainte, de parcă ar fi avertizat aerul să păstreze secretul, şi îşi coborî vocea până ajunse o şoaptă.

– Sunt aici de o săptămână de acum, doamnă Penny. În fiecare noapte, din camera lui Melody se aude ceasul morţii, ticăind până dimineaţa. Dorm foarte uşor, după cum ştii, şi aud orice adiere. Aud cum bate fiecare oră, şi ştiu lucruri care altora le sunt ascunse, doamnă Penny, îţi spun eu. Noaptea trecută am auzit un suspin şi un oftat în jurul casei, clar cum te aud pe dumneata. Unii ar spune că a fost vântul, dar mai sunt şi alte lucruri în afară de vânt, doamnă Penny; şi eu sunt sigură că era sufletul lui Meldy, şi că copila este moartă. Nu este în interesul meu s-o spun, strigă ea, cu o schimbare bruscă de ton, ducându-şi şorţul la ochi; Dumnezeu ştie că nu am nici un interes s-o spun. Nimeni nu ştie ce a fost copila aceasta pentru mine. Când aveam perioadele acelea de slăbire, numai Melody putea să mă aducă la viaţă, după cum ştii. Avea grijă de mine, şi îmi cânta cum cântă îngerii din ceruri, şi când îşi punea mânuţa pe fruntea mea – ei bine! mi se părea că nervii mi se liniştesc, şi răul se risipeşte ca fumul. Am fost o femeie sănătoasă – dacă o femeie cu bolile mele poate să zică asta – de când doctorul Brown a trimis-o la mine pe copila aceasta binecuvântată. Are un dar, cum nu mai are nimeni. Doctorul Brown ar trebui să-i dea jumătate din ce câştigă; e de mai mult ajutor decât orice medicament al lui. Nu am văzut niciodată un doctor atât de zgârcit cu bolnavii. Păi, uneori eram gata să mor fără medicamente, şi el îmi

dădea puțină pepsină, sau îmi spunea să iau un vârf de cuțit de bicarbonat, sau altceva de felul acesta – cam cât i-ai da unui canar. Uneori îmi doresc să avem un doctor care să cunoască medicamentele, în loc să vorbească despre legile sănătății, şi regimul de hrană, şi toate prostiile astea. Aşa cum e, de exemplu, bătrânul doctor Jalap, de la Corners. I-a dat lui Beulah Pergum şapte pastile de ficat într-o singură doză, şi i-a cerut numai cincizeci de cenți, cu tot cu pastile. Asta este medicină, spun eu, - nu că nu mi-ar place doctorul Brown. Dar Melody – ei bine! şi acum să ştii că s-a dus, şi nu ştim nici măcar dacă e îngropată respectabil, sau dacă e îngropată! Am auzit poveşti groaznice despre ceea ce se întâmplă în oraşe în vremurile acestea. Sper ca ceea ce am spus să rămână în camera aceasta, şi să nu mai spui nimănui! Am auzit că au un cuptor mare, în care ard trupurile oamenilor, ca pe nişte coji de nucă. Nepotul verişoarei mele Salome care locuieşte în oraş a văzut o dată. S-a gândit că e legat de gaz, dar nu ştie sigur. Doamnă Penny, dacă Rejoice Dale ar şti că Melody a fost transformată în gaz...

Martha Penny atinse brațul vorbitoarei, şi îşi duse degetul la buze, cu o privire speriată. Uşa de la dormitor se deschisese din cauza curentului, şi surescitata Mandy Loomis îşi înălțase tot mai mult glasul, iar ultimele cuvinte răsunară în toată casa, ca vaietul unei sibile. Dar peste vaiet se mai înălța ceva acum, vocea lui Rejoice Dale – nu calmă şi liniştită, cum era întotdeauna, ci ascuțită şi tremurătoare.

– O văd! strigă femeia bolnavă. Văd copila! Doamne, salveaz-o! Doamne, salveaz-o!

Cele două femei se repeziră spre camera ei, şi o găsiră întinsă în pat, cu ochii larg deschişi, cu brațul întins, arătând – spre ce? Fără voia lor, se întoarseră ca să urmărească degetul, şi văzură peretele văruit, şi umbra frunzelor de toamnă de afară.

– Ce este, Rejoice? țipă Mandy, îngrozită. Ce vezi? Este un duh? Spune-ne, pentru numele lui Dumnezeu!

Dar în momentul acela avu loc o schimbare. Muşchii înţepeniţi se relaxară, faţa bolnavei se îmblânzi şi îşi recăpătă înfăţişarea liniştită; braţul îi căzu uşor, şi Rejoice Dale se lăsă uşor pe pernă şi zâmbi.

– Toiagul şi nuiaua Ta! spuse ea. Toiagul şi nuiaua Ta mă mângâie.

Şi, pentru prima dată de la pierderea lui Melody, bolnava adormi, şi dormi ca un copil.

CAPITOLUL X

Privighetoarea

AMIAZĂ în marele oraş! Soarele de iulie străluceşte deasupra cărămizilor înfierbântate, încălzindu-le tot mai tare, până când frig tălpile goale ale copiilor care caută umbra, acoperindu-şi ochii cu mâna, şi ţinându-se cât mai aproape de clădiri. Femeile care vând mere se adăpostesc cât mai aproape de ziduri, sub uriaşele lor umbrele verzi; vânzătorii de banane sunt la fel de galbeni şi vlăguiţi ca şi marfa lor. Bărbaţii trec repede, grăbindu-se fiindcă sunt americani, şi afacerile trebuie să meargă înainte, fie că e cald sau frig; dar păşesc cu picioarele ţepene, exprimându-şi astfel oboseala şi dezgustul, şi îşi şterg frunţile cu mâna, blestemând pe sub mustaţă tot anotimpul verii. Mulţi dintre ei au haine de olandă, iar alţii nu au haine de loc; cu toţii poartă pălării mari de paie, sub care îşi ascund feţele palide şi ofilite, pierzându-şi treptat toată energia. Ici şi colo se vede câte o umbrelă, dar nu foarte frecvent, fiindcă americanii cred că este ciudat şi femeiesc să porţi umbrelă atunci când nu plouă; este nevoie şi de atenţie, şi asta îţi distrage atenţia de la afaceri. Fiecare bărbat din miile care se grăbesc este închis în sine, purtându-şi mica sa lume, care este toată lumea lui, văzând în celelalte molii umblătoare „nişte copaci care se mişcă", fără să-şi bată capul cu ei. De ce să-ţi pese de alţii când este atât de cald? Să scapi de munca zilei, şi să locuieşti cu soţia şi copiii în răcoarea de pe ţărmul

oceanului, sau în verdeața confortabilă a suburbiilor, unde, dacă tot trebuie să suferi căldura, o poți îndura măcar cu decență, şi să nu fii „ca un râu curgând într-una" – cu scuze pentru poetul Chatterton.

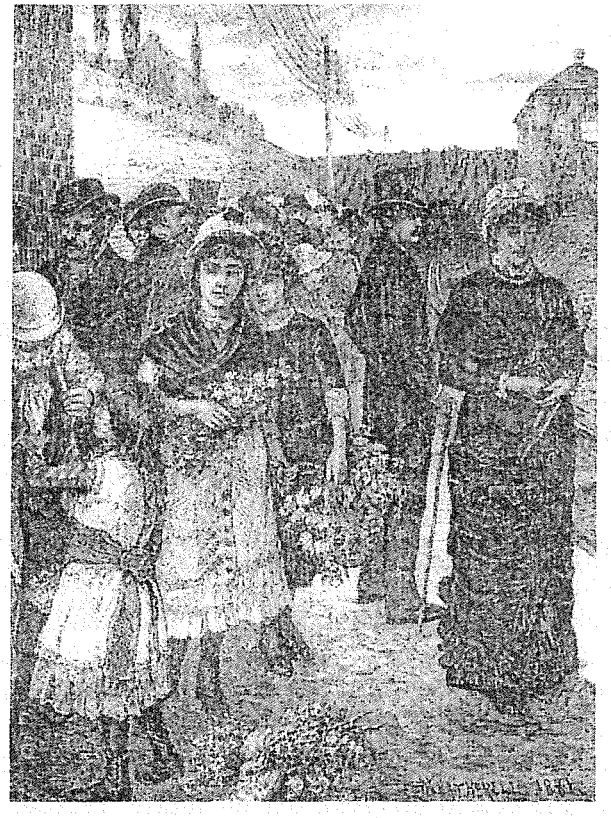

Printre toate fărâmele acestea care aleargă în toate părțile sub căldura ucigătoare a soarelui, o figură se mişcă încet, fără grabă. Deşi nimeni nu se uita la nimeni, figura aceasta atrăgea o oarecare atenție, chiar şi pe străzile unui mare oraş. Este un bătrân înalt şi puternic, cu părul argintiu căzând peste guler; cu ochi căprui, care privesc în toate părțile, văzând totul, cercetând fiecare față, fiecare umbră care se grăbea să

dispară de lângă el; cu un arcuş în mână, şi cu vioara strâns lipită de umăr. Este De Arthenay, căutându-şi fetiţa!

Nu se mulţumeşte să cerceteze fiecare trecător, şi inspectează şi casele, străpungându-le pereţii albi şi închişi cu ochi cercetători, de parcă ar fi sperat să vadă prin barierele de cărămizi şi piatră, şi să suprindă tainele care se petreceau înăuntru. Ici şi colo, câte o casă pare să merite o atenţie specială, fiindcă se opreşte şi, privind mereu ferestrele, cântă o melodie. Este mereu aceeaşi melodie – o arie simplă şi veche, pe care băieţii de pe stradă o prind şi o fluieră imediat, deşi nu au au auzit-o la music-hall sau la flaşnete. O mulţime curioasă se adună în jurul lui când se opreşte, fiindcă băieţii de pe stradă recunoosc un violonist bun atunci când îl aud; şi acesta este un violonist bun.

După ce se adună mulţimea, bătrânul îşi întoarce atenţia de la ferestrele tăcute – în general rămân tăcute; sau, dacă se arată un chip, nu este cel pe care îl visează zi şi noapte cu dragoste – şi cercetează feţele din jurul lui cu atenţie stăruitoare. Apoi, oprindu-se din cântat, bate cu arcuşul în vioară şi întreabă cu voce limpede dacă nu a văzut sau auzit cineva despre o copilă oarbă, cu părul auriu şi ochi albaştri, şi cea mai minunată voce din lume.

Nimeni nu a auzit de un asemenea copil; dar unul îi spune despre un orb care cântă la trombon, şi altul cunoaşte o femeie orabă care ghiceşte viitorul „ca cele mai bune mediumuri", şi aşa mai departe. Îşi scutură capul cu o privire răbdătoare, şi păşeşte spre strada următoare, spre următoarea mulţime uimită, spre următoarea dezamăgire. Uneori este vânat de câte un proprietar de music-hall care îl aude cântând, şi care cunoaşte un lucru bun atunci când îl aude, şi care vrea să-l angajeze pe bătrânul violonist să cânte o seară sau două. De cele mai multe ori, bătrânul acceptă, fiindcă nu ştie unde ar putea fi străinul întunecat care i-a luat copila; până la urmă, trebuie să urmezi orice pistă posibilă, atunci când nu ştii nimic sigur. Aşa că se duce, şi aşteaptă răbdător în locurile

zgomotoase şi aglomerate. La început, dansatorii, care nu sunt cei mai rafinaţi oameni, glumesc pe seama lui, şi îşi bat joc de haina lui veche şi albastră, şi de butonii de alamă, de pantofii de nankin şi de bastonul demodat. Dar el nu îi aude; şi, odată ce începe să cânte, ei uită cum arată, şi vor numai să danseze şi iar să danseze, fiindcă nu a existat niciodată o asemenea muzică pentru dans. Atunci când o fată frumoasă vine lângă el, sau se opreşte din dans, el o cheamă, şi îi şopteşte aceeaşi întrebare: nu a văzut sau nu a auzit despre o copilă oarbă, cu cel mai frumos păr şi cu ochi albaştri azurii? Are grijă pe cine întreabă, totuşi; nu vrea să o insulte pe Melody întrebând pe una din femeile acelea tinere, cu ochii îndrăzneţi, cu părul vopsit şi înfăţişare dezordonată. Aşa că stă şi cântă, o figură ciudată, dintr-o lume apusă, în mijlocul unei mulţimi care râde şi dansează nebuneşte. Bătrânul de Arthenay, din Androscoggin – ce ar fi spus strămoşul său, galantul Marchiz care venise cu baronul Castine în America, ce ar fi spus toţi strămoşii săi, cruciaţii, văzându-şi descendentul într-un asemenea loc? Îşi ţinuse întotdeauna fruntea sus, deşi îşi câştiga pâinea cântând din vioară şi reparând papuci în timpul iernii. Avusese întotdeauna tovarăşii bune, o să vă spună, şi mai degrabă s-ar fi culcat flămând decât să-şi câştige pâinea printre oameni lipsiţi de bun-simţ. Chiar şi în locul acesta, oamenii începură să simtă calitatea bătrânului, şi nimeni nu-i vorbea urât; ajunseseră chiar să coboare glasul când treceau pe lângă violonistul care şedea serios şi drept pe scaunul lui, cu arcuşul zburând pe coarde, şi picioarele ţinând tactul muzicii. Cânta toate melodiile vechi „Mirosul de mosc al banilor", şi „Fantezie în Portland", şi „Doamna lacului". Acum încerca „Jiga în cor", dar nimeni de aici nu ştiu s-o danseze, aşa că reveni la melodii mai simple. Şi, în timp ce cână, întreaga scenă împopoţonată şi glăgioasă se şterge din ochii lui, şi în locul strălucirii aspre a gazului vede lumina aurie a soarelui de după-amiază pe un drum de ţară, umbrit de ulmi graţioşi care se apleacă cu blândeţe asupra lui, dorind parcă s-o vadă pe

Melody dansând. Silueta ei zveltă alunecă încoace şi încolo, cu mişcări blânde, purtată de vânt, cu faţa luminată de fericire, şi părul fluturându-i pe umeri – cel mai frumos păr din lume; bunii fermieri aşezaţi pe marginea drumului, prinvind cu răsuflarea tăiată la scumpa şi draga floare a ţinutului lor; silueta înaltă a domnişoarei Vesta, nemişcată în prag; fereastra îmbrăcată în viţă de vie, în spatele căreia zace Rejoice, nevăzută, dar simţind plăcerea aceea simplă cu toată inima – toate acestea le vede clar bătrânul violonist. „Doamna" de pe braţul său (fiindcă vioara lui De Arthenay este în mod sigur o doamnă, aşa cum el este un domn) – doamna simte şi ea, poate, fiindcă vibrează când o atinge, în timp ce arcuşul alunecă peste coarde; şi fetele dezmăţate şi bărbaţii neciopliţi au un simţământ pe care l-au uitat demult, şi merg acasă în podurile înnăbuşitoare sau în beciurile murdare simţindu-se mai bine datorită muzicii. Şi când se termină, De Arthenay bate din nou cu arcuşul, şi merge în jurul încăperii, punându-şi întrebarea pe un ton care merită răspuns; şi apoi se întoare acasă, răbdător şi fără teamă, la locuinţa liniştită în care Vesta Dale îl aşteaptă, obosită de căutări în alte cartiere, fără prea mari speranţe, dar nevoind totuşi să se culce fără să-i vadă faţa, întotdeauna veselă, şi să-i audă vocea spunând:

– Mâine va fi mai bine, domnişoară Vesta! mâine va fi mai bine! Există Cineva care se îngrijeşte de ea, şi El nu a avut nevoie de noi astăzi; asta e totul, draga mea.

Dumnezeu să te ajute, De Arthenay! Dumnezeu să te păzească şi să te ocrotească, Rosin cel Frumos!

Dar nu mai există oare un alt nume pentru tine, mai potrivit decât cel fantastic al adopţiei? Nu eşti oare ca o privighetoare, credincioasă, răbdătoare, neînfrântă, hoinărind din cartier în cartier, cântându-şi cântecul de iubire şi speranţă cu nedomolită credincioşie sub orice fereastră, până când, într-o zi, o şoaptă cerească va ajunge la urechile prizonierei, care stă în întuneric şi în umbra morţii?

CAPITOLUL XI

Întunericul

I ce mai face micuța noastră doamnă scumpă astăzi? E atât de frumoasă, încât ai zice că e un tablou, şi e o plăcere să te uiți la ea. Cum te mai simți, dragă?

Era vocea unei femei, blândă şi mângâietoare, dar cu o anumită notă neplăcută. Îi vorbise lui Melody, care stătea liniştită, cu mâinile în poală, şi capul plecat ca într-un vis.

– Mă simt bine, mulțumesc, răspunse copila, şi se cufundă din nou în tăcere.

Femeia privi peste umăr, la bărbatul care o urmase în cameră – un bărbat întunecat cu fața ascuțită şi privire neliniştită şi nemulțumită; era acelaşi bărbat care o privise pe Melody peste zidul vechiului loc de îngropăciune, şi o auzise cântând. Nu o mai auzise niciodată cântând de atunci, în afară de strofa aceea din „Robin Ruff" pe care o cântase în ziua în care încercase s-o facă pe Vesta să-şi vândă sufletul de dragul surorii ei.

– A venit şi domnul Anderson să te vadă, după cum îi este obiceiul, spuse femeia; şi sper că eşti bucuroasă să-l vezi, dragă, findcă el este prietenul tău cel mai bun, şi te iubeşte foarte mult; şi asta m-ar mira destul de tare, dacă nu ai fi ca un mieluşel, aşa cum stai aici, ca o floare în întuneric.

Se opri, şi aşteptă un răspuns; dar nu veni niciunul. Cei doi schimbară o privire exasperată, şi femeia se repezi la copil; dar când vorbi, vocea îi era la fel de blândă şi dulce.

– Şi acum o să ne cânţi un cântec, nu-i aşa, draga mea? Când te gândeşti că eşti aici de o săptămână, şi eu nu am auzit încă sunetul vocii tale minunate, decât atunci când mi-ai vorbit. Este dulce ca cea a unui înger, dar, vai de mine! dacă ai şti ce mi-a spus domnul Anderson în ziua aceea în care te-a auzit cântând! Este un domn foarte deosebit, oricine ţi-ar putea spune asta! Păi, am văzut fete cu nişte voci, de credeai că sunt minunea lumii, şi prietenii lor erau cu ele, şi domnul Anderson nici nu a vrut să le asculte, de parcă ar fi fost nişte fleacuri; nu, într-adevăr, nu a vrut. Şi la tine s-a gândit atât de mult! păi, mă faci să mă simt foarte rău, când văd că nu iei în seamă un lucru care ar putea fi în folosul tău. Păi, el vrea să-ţi fie ca un tată, drăguţă. Nu are nici o fetiţă a lui, şi îţi va da tot ce-i mai frumos, de îndată ce vei începe să-l iubeşti puţin, şi îţi vei da seama că face totul spre binele tău. Cele mai multe fete şi-ar da ochii din cap pentru un asemenea noroc, îţi spun eu.

Femeia începea să se înfurie, în ciuda tonului ei, şi Anderson o trase deoparte.

– Nu are nici un rost, spuse el. Trebuie doar să aşteptăm. Ştii, draga mea, continuă el, adresându-i-se copilei, că nu o să-ţi vezi niciodată mătuşile dacă nu cânţi. Simţi asta, nu?

Nici un răspuns. Melody se înfioră puţin, apoi se strânse toată şi rămase liniştită – cea mai liniştită persoană care a trăit şi respirat vreodată. Anderson îşi frângea mâinile şi tremura de furie şi de eforturile pe care le făcea ca să se stăpânească. Nu trebuia să sperie copila prea tare. Nu putea să o pedepsească, sau s-o rănească cumva; fiindcă orice şoc putea afecta preţioasa voce care avea să fie averea lui. Omul acesta nu era nebun. Avea oarecare cunoştinţe, şi multă ambiţie. Până acum avusese numai eşecuri şi dezamăgiri;

acum găsise o adevărată comoară, o mină de aur veritabilă, şi nu putea să lucreze cu ea! Exista ceva mai exasperant? Copila aceasta, a cărei voce ar fi ridicat în slavă un întreg oraş – ce oraş! o lume întreagă, refuza să cânte măcar o notă! Folosise linguşirea, patosul, ameninţările; chemase chiar câţiva dintre cei mai buni critici să o audă pe viitoarea Catalini, şi fusese nevoit să-i trimită acasă dezamăgiţi, fără să fi auzit măcar o notă a minunatei voci! Copila nu voia să cânte, nu voia nici măcar să vorbească, în afară de răspunsuri cât se poate de scurte, de „da" şi „nu".

Ce putea să facă bietul impresar? Ar fi vrut să o prindă de umeri şi să o scuture bine, ca să-i iasă vocea; dar mâinile lui nu îndrăzneau să atingă micuţa părticică de umanitate, care, în copilăria, neajutorarea şi orbirea ei, îl înfrunta, şi îi zădărnicea toate planurile.

Şi totuşi, nu ar fi putut s-o scuture, chiar dacă ar fi îndrăznit. Nu era un om violent, nici cu totul rău. Putea să fure un copil, şi să se convingă singur că era pentru binele copilului, ca şi pentru al său; dar nu ar fi putut să-i facă vreun rău. Avusese odată şi el o fetiţă; era aproape adevărat că intenţiona să joace rolul unui tată faţă de Melody, dacă s-ar fi purtat aşa cum trebuie. În marele spectacol al succesului, pe care îl aranjase atât de grijuliu, el avea să joace rolul cel mai fermecător. Anderson binefăcătorul, Anderson descoperitorul, tatăl adoptiv al minunii, patronul muzicii. Mulţimile îl aclamau cu nemărginită recunoştinţă; copilul-minune îngenunchia şi îl încununa cu o coroană de lauri, care îi fusese aruncată, dar pe care simţise că trebuie să i-o ofere lui, celui care îi dăduse totul, şi o adusese din întuneric la lumină! În locul acestui rol, care era acum locul lui? Anderson răpitorul; Anderson cel rău, ticălosul, cel care tulbură pacea căminelor, spaima copiilor obraznici. Nu recunoştea acest lucru, poate fiindcă nu era era aşa; era numai un om cu imaginaţie, târât de entuziasmul profesional; dar se simţea stânjenit, şi, mai ales, cu totul cufundat în ceaţă, fără să ştie încotro să apuce. În

timp ce stătea acolo nehotărât, iar femeia de lângă el îl spiona cu coada ochiului, Melody îşi întoarse faţa spre el şi vorbi.

– Dacă o să mă duci acasă, spuse ea, o să-ţi cânt. O să-ţi cânt toată ziua, dacă vrei. Dar aici nu o să cânt niciodată. Nu aş putea s-o fac, aşa că de ce vrei să încerci? Ai făcut o greşeală, asta e tot.

– O, asta e tot? repetă Anderson.

– Da, asta e, continuă copila. Poate că nu ai vrut să fii rău – doamna Brown spune că nu; dar de ce eşti rău acum, şi nu vrei să mă duci acasă?

– E pentru binele tău, copilule, repetă Anderson încăpăţânat. Ştii asta destul de bine. Ţi-am spus de o mie de ori cum ar putea fi. Nu ai fost făcută pentru un sătuc şi câţiva oameni simpli; eşti făcută pentru lume, o lume întreagă de bogăţie şi modă şi putere. Dacă nu ai fi atât de proastă sau... sau... sau nu ştiu cum să-ţi mai spun, ai vedea că doamna Brown are dreptate; cele mai multe fete şi-ar da ochii din cap, şi urechile, pentru o asemenea şansă. Tu eşti doar un copil; un copil foarte încăpăţânat, care nu ştie ce e bine pentru el. Odată îmi vei mulţumi fiindcă te-am făcut să cânţi.

Melody zâmbi, şi zâmbetul ei spuse multe, fiindcă Anderson se înroşi, şi îşi strânse pumnii ameninţător.

– Aparţii lumii, ţi-am spus! strigă el din nou. Lumea are dreptul să te audă.

– Lumii? repetă încet copila. Da, este adevărat, aparţin lumii – lumii de frumuseţe a lui Dumnezeu, pădurilor şi câmpurilor, florilor şi ierbii, şi oamenilor care mă iubesc. Atunci când păsările îmi cântă, eu le răspund, şi ele ştiu că răspunsul meu e la fel de dulce ca al lor. Pârâul îmi spune povestea lui, şi eu o spun din nou, şi fiecare undă răsună în vocea mea; şi ştiu că asta îi place pârâului, şi tuturor celor care mă aud – animalelor, şi florilor care îşi pleacă frumtea ca să mă asculte, şi copacilor care se apleacă ca să mă atingă, şi atingerea lor îmi spune că sunt mulţumiţi. Şi copiilor le place să mă audă, şi pot să le umplu inimioarele de bucurie. Cânt

oamenilor bolnavi, şi ei se liniştesc, şi durerea îi părăseşte, şi pot să doarmă cum nu au dormit demult. Aceasta este viaţa mea, lucrarea mea. Sunt copilul lui Dumnezeu; crezi că nu ştiu care este lucrarea pe care mi-a dat-o Tatăl?

Cu o mişcare neaşteptată, se ridică, şi îşi întinse mâna spre pieptul bărbatului.

– Şi dumneata eşti copilul lui Dumnezeu! spuse ea. Faci lucrarea Lui acum?

În cameră se lăsă tăcerea. Anderson rămăsese ca vrăjit, cu privirea aţintită asupra copilei, care stătea ca o proorociţă, cu capul dat pe spate, cu faţa frumoasă plină de o lumină cerească, cu braţul ridicat într-un apel solemn. Femeia îşi aruncă şorţul peste cap şi începu să plângă. Bărbatul îşi umezi buzele de câteva ori, încercând să vorbească, dar nici un sunet nu ieşi. În cele din urmă, făcu un semn de disperare complicei lui; se dădu înapoi din faţa mâinii acuzatoare, a cărei uşoară atingere părea să-l ardă – se îndepărtă, bâjbâind după uşă, cu ochii aţintiţi pe faţa copilului; în cele din urmă ieşi afară ca un hoţ, închizând încet uşa.

Melody rămase liniştită, privind spre cer. Un simţământ de pace îi inunda inima, care fusese atât de chinuită în zilele trecute, din momentul în care fusese răpită din casa ei, şi din viaţa ei, şi adusă în robie, sub umbra morţii. Până astăzi, crezuse că trebuie să moară. Nu că era părăsită, nu că Dumnezeu o uitase – oh, nu; dar că El nu mai avea nevoie de ea aici, şi că nu fusese vrednică de lucrarea ei, şi că acum era dusă altundeva, la altă lucrare. Era doar un copil; viaţa ei era puternică, dar Dumnezeu nu avea s-o lase să trăiască aici, în felul acesta – El era îndurător, şi mila era întotdeauna caracteristica Sa. Aşa că urma să vină moartea – moartea cea prietenoasă, pe care i-o descria întotdeauna mătuşica Joy; şi avea să treacă dincolo, condusă de mâna Tatălui.

Dar ce schimbare venise acum? Aerul părea mai uşor, mai limpede, de când Anderson părăsise camera. Un val nou

de speranță îi intra în inimă, venind de nu se știe unde, umplând-o de bucurie. Se gândi la casă; și i se păru că este mai aproape de ea cu fiecare moment. Văzu – așa cum văd orbii – fața lui Rejoice Dale, strălucind de bucurie și pace; și simți strângerea de mână a domnișoarei Vesta. Simți mireasma liliacului, al liliacului alb sub care îi plăcea atât de mult să cânte. Auzi-o, Dumnezeule îndurător! Ce auzea? Ce sunet răsuna în urechile ei? Era încă un vis, visul frumos de acasă, sau un sunet adevărat, care îi străpungea urechile, îi înfiora inima, și umplea lumea întreagă cu vocea speranței – a speranței împlinite, a iubirii și vieții?

„Am călătorit în țară-n lung și-n lat
Și știu unde aș vrea să mai călătoresc;
Acolo unde mă așteaptă cei care-au plecat
Și pe Rosin cu bucurie îl primesc."

O, Dumnezeule îndurător! nu m-am îndoit niciodată, în durere sau bucurie! o, îngeri sfinți, care m-ați luat de mână și m-ați condus, ca să nu-mi lovesc piciorul de vreo piatră! Fii binevenit – o, în genunchi, în recunoștință umilă, în dragoste nemărginită și laudă – fii binevenit, Rosin cel Frumos!

O oră mai târziu, doamna Brown stătea în fața patronului ei, rușinată și în neorânduială, apărându-se.

– Nu am putut să fac nimic, nici dacă aș fi murit pentru asta, domnule Anderson. Nu ai fi putut face nici dumneata nimic, dacă ai fi fost acolo. Când a auzit vioara, copila a căzut în genunchi de parcă fusese împușcată, și am crezut că o să leșine. Dar, în minutul următor a fost la fereastră, și a scos un asemenea strigăt! o mai aud încă, și o s-o aud până o să mor.

Se opri, și își răcori fața înfierbântată, fiindcă ea – păzitoarea micii noastre eroine – alergase pe străzile încălzite ca să-l găsească pe domnul Anderson.

Își continuă povestea.

– Apoi a intrat bătrânul. Era îmbrăcat simplu, dar a venit ca un rege pe tron; şi a ridicat copila în braţe ca pe un fulg, şi a rămas acolo. Domnule Anderson, când a luat-o la pieptul lui, şi s-a întors spre mine, cu ochii ca nişte cărbuni negri, toată puterea mi s-a scurs din oase, şi nu am mai putut să fac nici o mişcare. A arătat spre mine cu arcuşul, dar cred că ar fi putut să tot atât de bine să fie o sabie; în orice caz, vocea lui a trecut prin mine ca un fier ascuţit şi rece. „Nu poţi să te mişti", a spus el; „nu ai putere să-ţi mişti mâna sau piciorul până nu plec. Te îndemn să stai liniştită!" Domnule Anderson, nu mai aveam nici o putere! Am rămas pe loc, şi ei au plecat. Părea să fie o singură fiinţă – el o ţinea de mijloc, şi ea stătea cu faţa întoarsă spre el, arătând ca raiul, dacă pot să sper că voi vedea raiul. În următoarea clipă erau duşi, şi eu nu mă mişcasem. Şi acum am venit să vă spun, domnule, strigă doamna Brown, smulgându-şi părul deznădăjduită, să vă mai spun ceva, fiindcă mor dacă nu vă spun. Mă bucur că a luat-o! Chiar dacă mi-aş pierde de o mie de ori casa, chiar dacă dumneavoastră aţi fost întotdeauna un domn cumsecade, şi aţi plătit la timp, totuşi, vă spun că mă bucur că a luat-o. Nu era la fel cu dumneavoastră, domnule, şi nici cu mine. Şi – chiar dacă nu am crezut niciodată în cer, strigă femeia, cu şorţul la ochi, sper să-l văd. Recunosc un înger când îl văd, şi vreau să fiu o femeie mai bună de acum, aşa sper. Şi ea i-a cerut lui Dumnezeu să mă binecuvinteze, domnule Anderson, în timp ce pleca, fiindcă am fost bună cu ea; şi nu am fost, sărmana de ea! Şi v-a spus la revedere şi dumneavoastră, domnule; şi că ştia că aţi făcut-o pentru binele ei, numai că nu aţi ştiut care este planul lui Dumnezeu. Şi mă bucur atât de mult, atât de mult!

Se opri scurt, mai surprinsă decât fusese în toată viaţa ei; fiindcă Edward Anderson îi strângea mâna, şi îi spunea că e o femeie bună, o femeie foarte bună, şi că avea o părere foarte bună despre ea, şi că se gândea demult să-i mărească salariul.

CAPITOLUL XII

Lumina

ÎUBESC lumina dimineții – prospețimea, perlele şi diamantele ei, borangicul întins pe iarba care străluceşte (sunt unii care îl numesc pânză de păianjen, dar eu nu-i iau în seamă), ceața argintie înălțându-se pe râuri şi văi. O iubesc atât de mult încât nu vreau să mărturisesc că uneori lumina înserării e mult mai frumoasă. Totuşi, există o anumită blândețe, care vine odată cu încheierea zilei, o strălucire a lucrurilor obişnuite, o cortină de purpură care acoperă tot ce este aspru şi neplăcut, care face ca seara să fie cel mai desăvârşit timp.

Timpul acesta se lăsa acum peste sat, iar oamenii ieşeau din case ca s-o întâmpine pe Melody. Era un sat frumos tot timpul, mic şi răzleț, dar împodobit cu flori şi vii şi case vechi şi primitoare, care îşi dădeau seama că le-a trecut demult moda, şi stăteau umile, pline de respect față de cărămizile şi stucul despre care auziseră atâtea. Era întotdeauna frumos, după cum am spus, dar în seara aceasta a primit un nou botez de frumusețe, de parcă venise Ziua aşteptată, şi se împodobise cu tot ce avea mai bun pentru sărbătoare. Razele soarelui zăboveau pe cărările lui înverzite, şi drumul principal devenise o stradă uimitoare, presărată cu nisip auriu, şi împodobită ici şi colo cu smaralde. Ulmii se plecau într-un arc triumfal; plantele agățătoare de pe pereții caselor întindeau steaguri de bun-

venit, care îşi arătau aurul şi purpura în veselia luminii. Şi, în timp ce oamenii ieşeau din case, ştiind că timpul se apropia, iată! lumina venea şi pe feţele lor; şi oamenii simpli din Noua Anglie, în hainele lor de stambă, străluceau ca nişte figuri dintr-o pictură veneţiană, îmbrăcaţi în aur şi pietre scumpe pentru singura dată din vieţile lor, deşi ei nu ştiau.

Dar nu toată lumina aceasta venea de la soare; pe fiecare faţă era strălucirea bucuriei, fiecare voce era plină de fericire, şi râsetele erau amestecate cu lacrimi. Vorbeau despre copila care se întorcea la ei, copila pe care o jeliseră, crezând-o pierdută. Spuneau cuvinte bune despre purtarea ei, atât de diferită de tot ce cunoscuseră – zâmbetul ei, şi felul în care îşi ţinea capul când cânta; şi felul în care vedea lucrurile, fără să i le descrie nimeni. Minunat, nu? Păi, nimeni nu ar fi îndrăznit să nutrească gânduri rele în prezenţa ei; sau, dacă aveau, încercau să le ascundă în adâncul inimii, pentru ca Melody să nu le vadă cu ochii ei orbi. Nu vă amintiţi de ziua aceea în care Joel Pottle băuse prea mult (nimeni nu ştia cum se întâmplase, fiindcă toţi erau oameni cumpătaţi), şi stătea în mijlocul drumului şi vorbea urât oamenilor care veneau de la adunare, şi Melody se apropiase de el şi îl luase de mână, şi îl condusese la pârâu să se spele, şi nu îl lăsase până nu se trezise? Şi toată lumea ştia că Joel nu mai pusese nici un strop de băutură în gură de atunci.

Ar putea oare cineva să uite cum salvase ea copilul lui Jane Pergam, uitat de mama înnebunită în casa care ardea? Se înfiorau când îşi aminteau scena: flăcările şuierătoare, pereţii care ameninţau să cadă în orice clipă, şi copila oarbă păşind calmă în mijlocul flăcărilor, nevăzând focul la care nimeni nu se putea uita, luând copilul din leagăn („şi totul în jur ardea înnăbuşit, gata să izbucnească în orice moment") şi îl adusese femeii care zăcea leşinată pe iarbă! Vesta nu i-a iertat niciodată fiindcă o lăsaseră să intre

în foc: era plecată atunci, şi când se întorsese şi o găsise pe Melody cu sprâncenele pârlite, era gata să şi le pârlească şi pe ale ei. Şi doctorul i-a ocărât atât de rău, încât nu or să uite niciodată. Dar ei nu au putut s-o ţină, odată ce a aflat că copilul era acolo; şi Rejoice era recunoscătoare. Melody părea să semene cu Rejoice, de parcă ar fi fost copilul ei. Vesta avea mai multe însuşiri lumeşti, asta e sigur.

Nu era timpul să vină? Doctorul nu pierdea timpul pe drum. Dimineaţă era atât de supărăcios, încât nimeni nu a îndrăznit să-i vorbească. Domnişoara Meechin a ajuns la el chiar în timp ce-şi înhăma calul, şi l-a întrebat dacă nu are ceva care să-i liniştească sciatica, şi ce credeţi că i-a răspuns? „Du-o pe coasta Guineei şi înneac-o acolo!" Şi nu a mai putut scoate nici un cuvânt de la el. Păi cum, aşa se vorbeşte cu un pacient?! Dar doctorul nu a mai fost el însuşi de când Melody a fost furată; toată lumea ştia asta. Uită-te cum îl tratează şi acum pe omul cu operaţia, care l-a oprit să meargă în căutarea copilei! Nu i-a spus nici un cuvânt, se spune, şi l-a îngrijit la fel de atent ca o femeie, în fiecare zi; dar după ce ieşea afară, se oprea în curte, şi blestema şi striga atâta, că-ţi îngheţa sângele în vine. E adevărul adevărat, fiindcă am auzit de la infirmieră, şi ea a spus că i se făcea părul măciucă. Da, doctorul a fost întotdeauna un om hotărât; şi a fost cu totul scos din fire de felul în care se accidentase omul – a căzut din căruţă încercând să lovească vaca vecinului, fiindcă avea ceva cu ea. Pare o prostie, dar o s-o plătească. Aţi auzit sunetul roţilor?

Uitaţi-vă la Alice şi la Alfred, aplecaţi peste copil; vor să o vadă primii, de stau aşa pe gard? Sunt fericiţi ca două păsărele, de când s-au împăcat atunci. Da, Melody a făcut-o şi pe asta. Ea nu ştia; dar nu ştie nici a zecea parte din lucrurile pe care le face. S-o vezi venind – auziţi! se aude iapa doctorului. E greu să aştepţi, nu? Dar Rejoice – ce credeţi că face Rejoice? Ei, se poate spune că ea e obişnuită.

Da, Rejoice e obişnuită cu aşteptarea, desigur; ce altceva este viaţa ei? În căsuţa albă şi liniştită, Mandy Loomis, cuprinsă de nerăbdare, aleargă de la uşă la fereastră, alungând muştele cu şorţul, deschizând uşa cuptorului, zbuciumându-se ca o femeie ieşită din minţi; dar în camera ei tăcută, Rejoice zace cu mâinile împreunate, cerând pace şi linişte şi binecuvântare. Femeia bolnavă nu se mişcă deloc; ai crede că doarme, dacă nu şi-ar ridica din când în când ochii blânzi şi căprui – cei mai răbdători ochi din lume – şi nu s-ar uita pe fereastră. Da, Rejoice este obişnuită să aştepte; totuşi, ea este prima care aude sunetul îndepărtat al roţilor, şi tropotul slab al potcoavelor. Cu urechile ei ascuţite aude, deşi e atât de liniştită încât ai putea crede că sărmanul ei trup e părăsit, şi sufletul a plecat înaintea călătorilor care se întorc triumfători.

Toată lumea îi vede acum. Mai întâi capul cafeniu al iepei, cu urechi ascuţite; apoi strălucirea unei feţe albe, viziunea unui păr auriu, o siluetă luminoasă care se apleacă înainte. Melody! Melody s-a întors la noi! Oamenii aceşia tăcuţi strigă şi râd şi plâng. Alfred şi soţia lui Alice aleargă înainte, şi mângâie iapa cafenie cu lacrimi de bucurie, întinzându-i copilul lui Melody ca să-l sărute, fiindcă crescuse atât de mult în săptămâna aceasta în care ea lipsise. Doamna Penny plânge în spatele gardului; Mandy Loomis se apleacă pe fereastră, de zici că acum o să cadă; doctorul Brown pufăieşte şi pufneşte, şi îşi suflă nasul, şi spune că sunt nişte proşti caraghioşi, şi că trebuie să le dea o doză de săruri mâine. Pe bancheta din spatele lui stă Melody, cu domnişoara Vesta şi bătrânul violonist, ţinându-i fiecare câte o mână. Nu îndrăzneşte încă să se desprindă din strânsoarea acestor mâini credincioase; au ţinut-o tot drumul, din oraş până aici, şi ea le-a strâns cu putere. De Arthenay îşi ţine fruntea foarte sus, asta e sigur! Nici un marchiz din strămoşii lui nu a fost mai mândru decât este el astăzi. Sărută mânuţa copilului când aude strigătele oamenilor, şi

apoi îşi scutură părul alb şi priveşte în jur ca un rege. Vesta Dale a pierdut ceva din statura ei impunătoare. Faţa îi este mai blândă decât îşi amintesc oamenii, şi cei care o văd remarcă pentru prima dată cât de mult seamănă cu sora ei. Şi doctorul Brown – o, el fumegă şi spumegă la oameni, şi îi numeşte papă-lapte; dar nu poate să facă zece paşi fără să se întoarcă ca să vadă dacă este adevărat – dacă Melody este cea care stă pe bancheta din spate, întorcându-se acasă, ca să nu mai plece niciodată.

Dar linişte, linişte, dragi copii, care alergaţi pe lângă trăsură cu strigăte de bucurie şi râsete fericite! Să tacă toate vocile care urează bun-venit, răsunând până în depărtare, inundând drumul de ţară! Tăceţi cu toţii, fiindcă Melody cântă! În picioare, ţinută de mâini credincioase, copila îşi ridică faţa spre cer, şi inima spre Dumnezeu, şi îşi înalţă glasul într-un imn de seară:

„Binecuvintează, suflete, pe Domnul
Şi tot e este în mine să binecuvinteze
Numele Lui cel sfânt!
Binecuvintează, suflete, pe Domnul,
Şi nu uita nici una din binefacerile Lui!
El îţi iartă toate fărădelegile tale,
El îţi vindecă toate bolile tale;
El îţi izbăveşte viaţa din groapă,
El te încununează cu bunătate şi îndurare.
Amin!"

Oamenii ascultă cu frunţile plecate, cu mâinile împreunate ca la rugăciune. Ce este rugăciunea, dacă nu un asemenea imn? Lumina înserării învăluie totul în străluciri calde şi aurii; norii sunt îmbrăcaţi în veşminte de aur şi purpură. Femeia bolnavă îşi află pacea, şi vede îngerii lui Dumnezeu urcând şi coborând ca s-o slujească. Scoateţi-vă

încălțămintea din picioare, fiindcă locul pe care călcați este sfânt.

„Bucurați-vă întotdeauna în Domnul!
Iarăşi zic: Bucurați-vă! Vorbiți între voi cu psalmi,
cu cântări de luadă şi cântări duhovniceşti,
şi cântați şi aduceți din toată inima laudă Domnului.
Amin!"

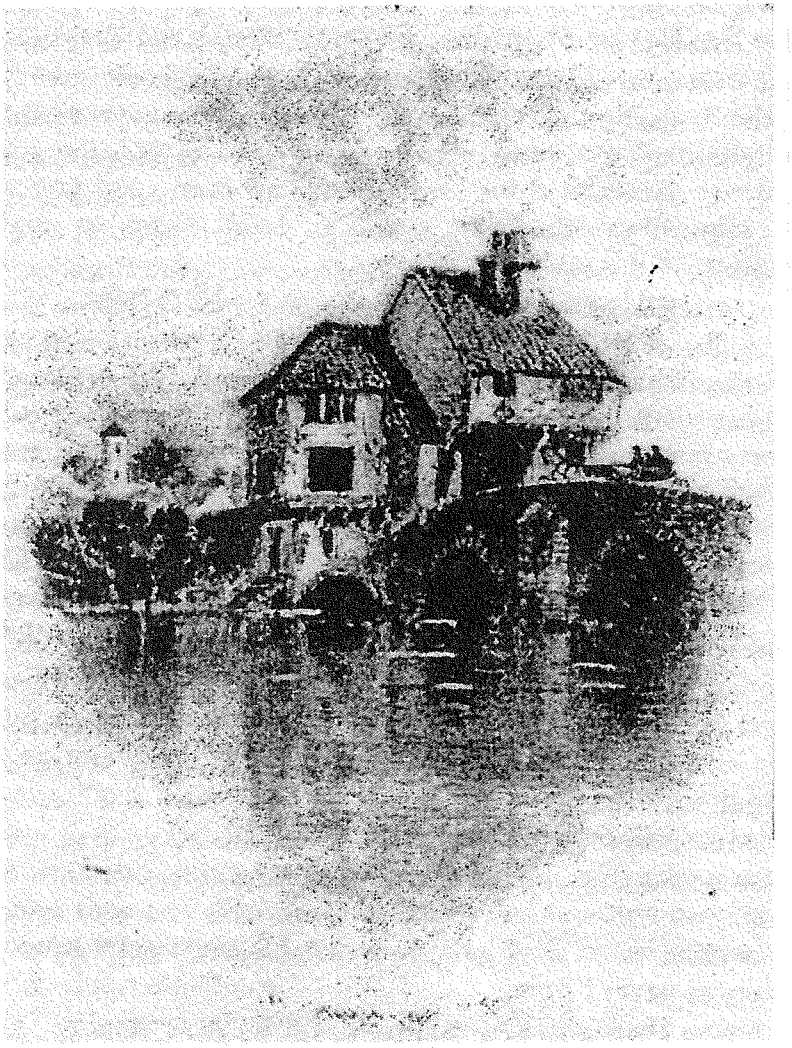

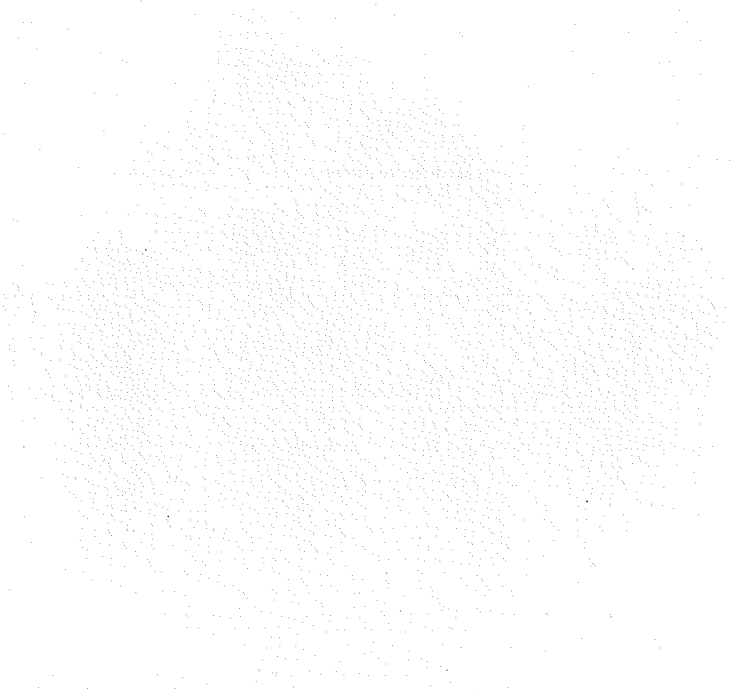

Cuprins

Copilul 5
Doctorul 12
Pe drum 23
Rosin cel frumos 29
Dansând cu vântul 42
În vechiul cimitir 49
Şarpele 56
Pierdută 63
Aşteptarea 70
Privighetoarea 75
Întunericul 80
Lumina 87

Little Lamb

Tipar:
Tipografia S.C. Little Lamb S.R.L.
str. Narciselor, nr. 5E, 720207 - Suceava
mobil: 0744 544 579
e-mail: littlelambromania@yahoo.com